

SEVGİ

dünyası

SAYI: 112944 2002/05 FİYATI: 1.500.000

GÖNÜLLERDE YER EDEN DUYGULAR İYİ MİDİR, KÖTÜ MÜDÜR?

Dr. Refet Kayserilioğlu

BENLİĞİ AŞABİLMEK

Güngör Özyiğit

ZAMANI GELİP ÇATINCA

Özenç Kayserilioğlu

YALANCILIĞIN PSİKOLOJİSİ

Derleyen : Nihal Gürsoy

İKİ YAŞAM ARASINDA

Çeviren: Acar Doğangün

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
MAYIS 2002
Sayı: 401

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri
Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

Sevgili Dostlar Dr. Refet Kayserilioğlu	1
Gönüllerde Yer Eden Duygular İyi midir, Kötü müdür? Dr. Refet Kayserilioğlu	2
Sevgili, Değerli Kardeşim Acar Dr. Refet Kayserilioğlu	6
Esinler Olgay Göksel	9
Benliği Aşabilmek Güngör Özyiğit	10
Duvara Dayanmak Nadide Kılıç	14
Kendime Mektuplar Nelda Bayraktar	18
Silver Birch Öğretileri Çev: Acar Doğanğün	20
İnternette Öyküler Zamanı Gelip Çatınca Özenç Kayserilioğlu	24
Tarihteki Örnek İnsanlar Nadide Kılıç	26
İki Yaşam Arasında Çev: Acar Doğanğün	29
Bilmek ya da Bilmemek Zehra İskender	30
Yalancılığın Psikolojisi Der: Nihal Gürsoy	36
İşığın Hazinesi Çev: Nelda Bayraktar	38
Kitaplık Güngör Özyiğit	42
Hayatımız Mizah Güngör Özyiğit	46
	47

Değerli yazarımız Güngör Özyiğit, eşinin rahatsızlığı nedeniyle "*Ayın Dosyası*" yazılarına bir süre ara vermek zorunda kalmıştır.

Kapaktaki resim "*Atlas*" Dergisinden alınmıştır

Sevgili Dostlar

Dünyada insanlar birbirlerini sevmiyorlar. Şu İsrail'le Filistin arasındaki savaşa bir bakınız: İsrail, elindeki savaş aletlerine, tanklara, uçaklara, helikopterlere ve çeşitli büyüklükteki silahlara güvenerek Filistinliler'i eziyor. Memleketlerini istila etmek ona yetmiyor. Halkı da kütle halinde öldürüyor. İsrail Başbakanı, gönlünde katillik duyguları olan, sevgi ve merhamet nedir bilmeyen bir adam. Onun sonu elbette kötü olacak. Ama bu arada Filistin eziliyor, çoluk çocuk öldürülüyor, tam bir katliam yapıyor.

Bu olay nasıl başladı? Önce Filistinliler İsrail'e taş atıyorlardı, onlar da Filistinliler'e kurşun yağıdırıyorlardı. Bu arada birkaç intihar saldırısı oldu İsraililer'e karşı. İsrail'in buna cevabı çok şiddetli oldu. Bu gittikçe Filistin'i istila etmeye kadar vardı ve şimdiki durum hasıl oldu. İsrail Başbakanı Ariel Şaron, memleketine büyük iyilik ettiğini sanıyor. Ama bunun sonuçları zamanla çıkacak ve İsrail çok zarara uğrayacaktır.

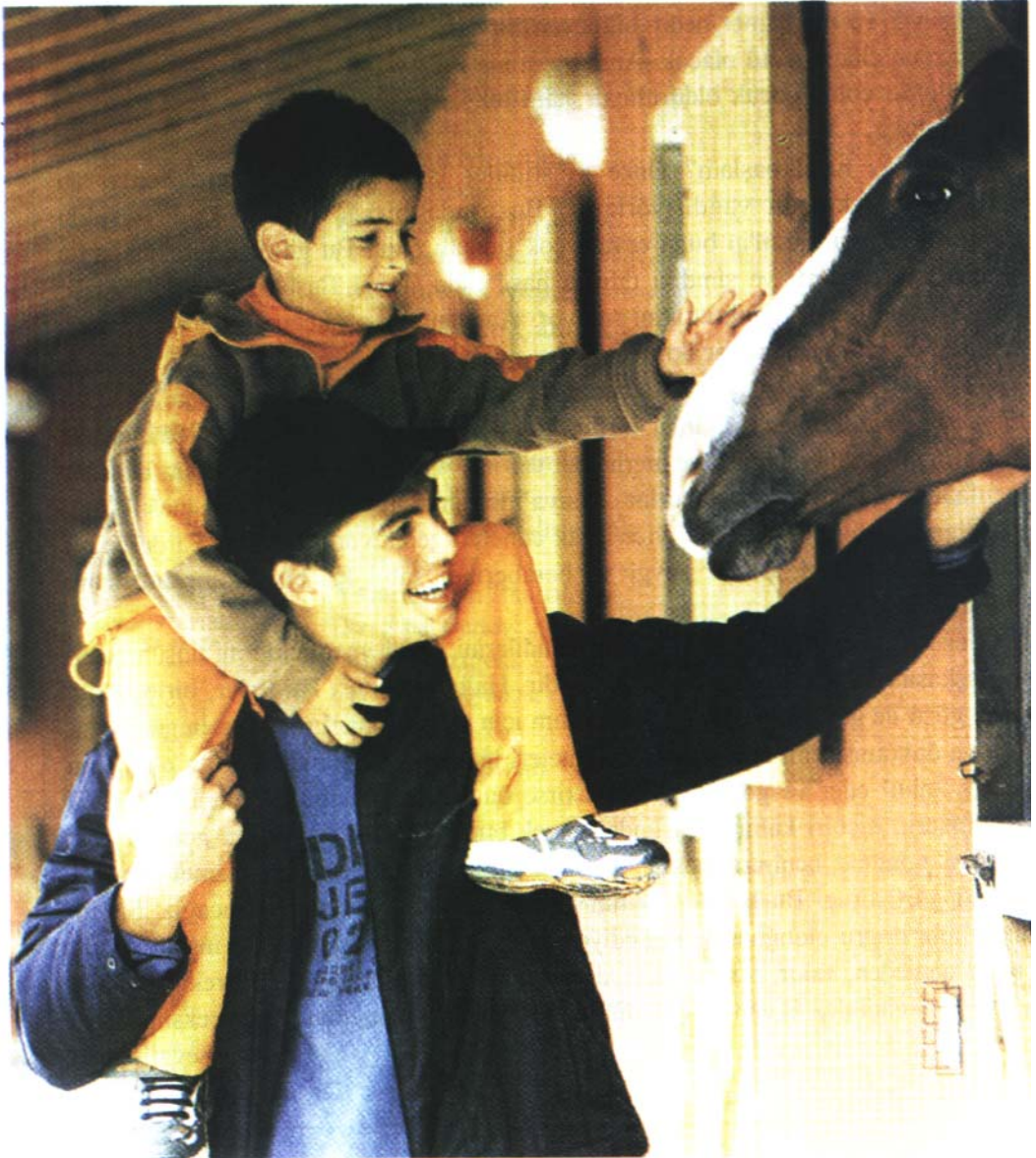
Filistin ve İsrail olayından uzunca bahsettik; çünkü canlılığını muhafaza eden bir olay. Ama dünyada insanlar birbirlerini gerçekten seviyorlar mı? Gönüllerinde biribiri için acıma duygusu ve merhamet var mı? Yardım etmek isteyenler, belli bir menfaat karşılığı yardım ediyorlar. Dünya insanının düşüncesinin değişmesi lâzım. İnsanların, kardeş olduklarını iyice idrak etmeleri gerekiyor. O zaman kardeşçe bir yardımlaşma, kardeşçe bir sevgi ve beraberinde tabii ki, büyük bir huzur ve mutluluk gelecektir.

İnsanların büyük eksikliği, yalnız kendilerini, kendi menfaatlerini düşünmeleri ve başkasını menfaat gözü ile görmeleridir. Halbuki gerçek kardeşler, birbirlerini sevgi gözü ile görürler. Birbirlerine yardım için can atarlar. İnsanların bugünkü tutum ve davranışlarını mutlaka değiştirmeleri lâzımdır. Hepimizin kardeş olduğunu herkes kabul eder ve gönlüne benimsetirse bu kavgaların, bu düşmanlıkların, bu kötülüklerin hiçbirisi kalmaz. Aslında gerçek budur. Bütün mesele bu gerçeği görmek ve gönlüne benimsetmektir. Biz kendimizi insanlara karşı hizmet etmekle görevli görüyoruz. Bu bilgileri bütün insanlara benimsetmeye çalışacağız. Söylediklerimin doğru olduğunu kabul ediyorsanız, lütfen gördüğünüz her insana güzel, çirkin demeden, fakir, zengin demeden, bu benim kardeşimdir diyerek bakmaya alıştığınız kendinizi. O zaman çok mutlu, çok huzurlu olduğunuzu göreceksiniz.

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Gönüllerde Yer Eden Duygular İyi midir, Kötü müdür?

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

BİR GÖZLEM

On yaşlarında bir delikanlıyı inceledim. Gözlerinde zaman zaman iyi pırıltılar oluyordu. Ama sonra herkese düşman gözüyle bakıyordu. Halbuki gönül olarak kötü bir çocuk değildi. Ama sürekli aldığı telkinler, üzerine uygulanan terbiye, onu, insanları düşman gözüyle görmeye itmişti. Yapılan telkinler, gönülde iyi duyguların veya kötü duyguların yerleşmesine yol açar. Onun için çocuklara yapılacak telkinlere ve konuşmalara çok dikkat etmek gereklidir. Yapılan telkinler veya anne babanın konuşmaları, önce çocuğun zihninde iyi düşünmeye veya kötü düşünmeye yol açar. İyi düşünen çocuk, gönlüne sürekli iyi telkinler yaptığı için, gönülde iyi duygular yerleşir. Aksine kötü telkinler sürekli yapılırsa, gönülde kötü duygular yerleşir. Öyle bir kişi herkese kötü gözle bakmaya, herkesi kötü görmeye başlar. Çünkü gönül beyinden aldığı iyi ve kötü düşünceleri veya telkinleri

Yapılan telkinler veya anne babanın konuşmaları, önce çocuğun zihninde iyi düşünmeye veya kötü düşünmeye yol açar. İyi düşünen çocuk, gönlüne sürekli iyi telkinler yaptığı için, gönülde iyi duygular yerleşir. Aksine kötü telkinler sürekli yapılırsa, gönülde kötü duygular yerleşir.

benimseyerek iyi veya kötü duygularla dolar. Çünkü duygular, düşüncelerin gönülce benimsenmesiyle meydana gelir.

Şimdi bu çocuk, ailesinden aldığı kötü telkinlerin etkisiyle, gönlünde herkese karşı kötü duygular beslemeye başlamış. Bu çocuğun düzeltilmesi, o kötü telkinlerden uzaklaşmasıyla olacaktır. Bunun için çocuğa sürekli iyi telkinler yapılmalıdır, iyi duygular gönlüne yerleştirilmeye çalışılmalıdır. Ama bunun için ilk önce aile ortamından uzaklaşması gerekir. Çünkü aile ortamı

ona kötü telkinleri yaparak yeniden kötü duygulara alıştıırır. Ama aileden ayıramayacağımıza göre, aileyi eğitmek lâzımdır.

Gönül, beyinden aldığı iyi ve kötü telkinleri benimseyerek, iyi veya kötü olur. Onun için, hiç kimse ve hiçbir olay için önceden kötü düşünmemeye, aksine iyi düşünmeye alışmalıdır. Kendi içimizde de, kişiler için bazen

kötü düşünceler olabilir. Bunları derhal düzeltip, iyi düşünceleri onların yerine yerleştirmek lâzımdır.

Düşüncelerimiz, gönlümüze yol gösterir. Ama düşünceler de ruhun edindiği iyi ve kötü duyguları beyne aktarmasıyla olur. Ayrıca şuna dikkat etmek lâzımdır ki, gönlümüze hangi çeşit duygular yerleşmişse, gözlerimizden de onlar yansır. Yani gönlünde kötü duygular olan bir insanın, gözünden iyi izlenimler alamayız. Çünkü gözler gönlün aynasıdır.

İNSAN İLİŞKİLERİNDE

İnsan ilişkilerinde gözler ve gönlül çok önemlidir. Bir insana gayet tatlı sözler söylerken, gözleriniz ve gönlünüz bunun ters yönündeyse, o duygular ister istemez göze yansır. Öyle ise birisine iyi sözler söyleyeceksek, önce gönlümüzde ve düşüncelerimizde o kişi için iyi duyguları beslememiz lâzım. Bunun için önce en kolay olan, düşünceleri değiştirmeye çalışmaktır. Bu da sürekli o kişinin iyi yönlerini görerek iyi düşünmeye çalışmakla ve

bunu sürekli yapmakla olur. O zaman o kişiye olan kötü düşünceler değişip, yerini iyi düşünceler alır. Bu da sonuç olarak gönüle ve gözlere yansır.

Huzura giden yol, iyilikten ve sevgiden geçer. Şu söze dikkat edelim: *“Siz huzura giden yolun, iyilikten, sevgiden geçtiğini söylemedik mi? Siz seviniz demedik mi?*

Siz seviniz ki, sizi de sevsinler. Her şeyi seviniz, büyüğü, küçüğü, iyiyi, kötüyü. O zaman göreceksiniz ki, ortada kötü kalmayacak”

Diyelim ki, bir insan sizi incitecek bir hareket yaptı. Düşünceleriniz, o insanı kötülemeye ve ondaki eksiklikleri bulmaya başlar. Sonuçta siz o insana düşman olursunuz.

Bu durumu değiştirmek için tüm insanların bizim gibi Yaratan'ın sevgisinden varolmuş kardeşlerimiz olduğunu düşünmemiz gerekir. Tüm insanlara kardeş gözüyle bakacağız. Onların kusurlarını hoşgörmeye ve düzeltmeye çalışacağız. Herkesi kardeşimiz gibi görürsek, kendimizi övmek yerine, kardeşimizi övmeye başlarız ki, en güzeli budur.

Tüm insanlara kardeş
gözüyle bakacağız.
Onların kusurlarını
hoşgörmeye ve
düzeltmeye çalışacağız.
Herkesi kardeşimiz gibi
görürsek, kendimizi övmek
yerine, kardeşimizi övmeye
başlarız ki, en güzeli budur.

Şu sözlere dikkat edelim:

“Gönülden dileyerek verenin verdiği, gerçek devadır. Siz dilemeden veren olmayın. Vermekten kaçan, âlim bile olsa, sonunda bilgisiz kalacak ve kaybolacaktır. Gerçek verilirken alınır aslında.”

Şüphesiz bu sözler çok doğrudur. Bunlara ilave edilecek şu sözler de var:

“Gerçek sevgi ile kenetlenmiş gönüller, kötülüklerin yıkamayaacağı iyilik kalesidir şüphesiz.”

Her işi sevgi ile tutmamız, sevgi ile yapmamız gerekir. Sevgi ile tutmadığımız işten hayır bekleme-

meliyiz.

Şu son sözü de ilave edelim: ***“Sizin bütün dertlerinizin ilacı iyilik yapmaktır. Yalnız onu iyi yapmaktır. Gönülden verici olanlar, mutluluğu bulurlar.”***

Gönlümüzde iyi duyguların yerleşmesini, herkese kardeş gözüyle, iyi düşüncelerle bakmamız gerektiğini görüyoruz.

O zaman gönlümüzde yer eden duygular da iyi olur ve biz hem huzurlu oluruz, hem herkesçe seviliriz, hem de gerçekten mutlu bir insan oluruz. Gözlerimizden de herkese karşı iyilik ve sevgi yansır.

ama her birimizin yangın için bir damla su olmamız gerekir.

Sevgili, Değerli Kardeşim ACAR

Sizi ilk önce toplantılarda tanıdım. Sonra geçirdiğiniz kazada size, eşinize ve çocuğunuza yardım etmeye çalışanlardandım. Zaman ilerledikçe değerlerinizi daha çok gördüm. Sessiz ve iddiasızdınız. Ama sorduğum sorulara bilgiyle en güzel cevap verenlerden biriydiniz. Daha sonra iyi bildiğiniz İngilizcenizle ruhsal konulardaki dergilerden güzel çeviriler yapmaya başladınız. Onları her ay dergimizde yayınladık. Okuyucular o çevirileri çok sevdiler. Sonraları her sayıda iki çeviriniz çıkmaya başladı. Hepsisi çok sevildi ve beğenildi. Bu sene önce hastalığınız meydana çıktı. Ben ve arkadaşlarım size ve eşiniz Aydan'a destek olduk. Sıkıntılarınızı gidermeye çalıştık.

Ama en büyük gayreti ve çabayı siz gösterdiniz. Hastalığınız aylar önce çok ilerlemişti. Fakat siz direndiniz. Görevinizden ve arkadaşlarımızdan ayrılmak istemediniz. Son aylarda iyice zayıflamış güçsüz kalmıştınız. Fakat aramızdan ayrılmadan bir ay önceye kadar dergiye yazılar yazmaya devam ettiniz. Bu şaşılacak ve çok takdir edilecek bir görev şuuru idi. Hastalığınız iyileşmeyecek bir kanser türü idi. Size bir şey yapamıyor, sadece sevgi gösteriyorduk ve Yaratan'dan yardım diliyorduk. Tabii durumunuza çok üzülüyorduk. Son günlerde sıkıntılarınız çok artmıştı. Bir an önce bunların dinmesi için dilekçi oluyorduk. Çok zayıflamıştınız ve bir deri, bir kemik kalmıştınız. O durumda duygu dolu, inanç dolu veda mektubunuzu yazmışsınız. İfadesi ne güzel! Duygularınızı, hepimize karşı duyduğunuz sevginizi ne güzel dile getirmişsiniz. Sonunda görevi bırakmadığınızı tekrar dünyaya gelişte görev birliği içinde yeniden buluşma dileği ile aramızdan ayrılacağınızı söylüyorsunuz. Ve mektubu şu inanç dolu, sevgi dolu sözlerle bitirmişsiniz: Kardeşiniz, parçanız, sizden biri: ACAR.

Bu mektubu okurken çok duygulandım. Ağlamamak için kendimi güc tuttum. Seni bekliyoruz Acar kardeşimiz. Yaratan'dan birimizin çocuğu olarak tekrar gelmeni diliyoruz. Sana yeni yerinde huzur ve mutluluk diliyoruz.

Canımız kardeşimiz Acar.

Dr.Refet Kayserilioğlu

*Sevgili Efendim,
Sevgililerim, sevdiğim, saydığım can kardeşlerim,*

Artık hastalığımın sonuna iyice yaklaştığımı hissediyorum. Aslında çoktandır size duyduğum sevgiyi, saygıyı ve minneti dile getirmek isteği vardı içimde. Belki de, "ruh istekli ama beden zayıf" olduğu için bunu yapamadım bugüne dek. Belki de, sırası şimdi geldiğinden, bilemiyorum...

Sizi yıllarca önce tanıdım. O günlerde bir arayış içinde idim; insanlığın gidişine, dünyanın haline üzülüyor, çözüm yolları arıyordum. Gerçeği kendimce önce felsefede, sonra bilimde aramaya çalışmıştım. Ama bunlar beni yeterince tatmin etmemişti. Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum hep... İşte o günlerde siz hayırlı kardeşlerimle karşılaştım. Beni hayır ellerinizle tutup hayra çektiniz. Aradığım gerçeği ve çözümü bana gösterdiniz. Elbette bilgilerin yerine oturması, anlam kazanması zaman aldı. Ama "tek yol"un o olduğunu, bunun dışındaki her şeyin yalan ve yavan olduğunu biliyordum artık. İşte bilgilere ve size duyduğum, sevgi, saygı ve minnet böyle başladı...

Ailece yaşadığımız "kaza olayı" nda daha da büyüdü, arttı. O zor günlerde siz, bizi sevginizle, maddi ve manevi her türlü yardımlarınızla sarıp sarmaladınız. Böylece "Göklerin Sevgisini" de aşağıya çektiniz. İşte o büyük sevgi içinde, o zor günler bizim için sevinç ve şükür günlerine dönüştü. Şimdi, o günleri anımsadığımda, vermek için, hizmet için çevremizde koşuşup duran o güzel insanlar, yani siz canlanıyorsunuz gözlerimin önünde... Hepinizin varlığına şükretmemek elde mi?

Daha sonraki yıllarda birlikte çok güzel günler gördük, kolay unutulmayacak beraberliklerimiz oldu. Birlikte güldük, bazen de birlikte ağladık. Böylece zaman içinde dostluğumuz, sevgimiz daha da pekişti. Size olan sevgi ve minnetim her geçen gün biraz daha arttı...

Ve bir gün hastalandım. Daha ilk günden başlayarak, siz yine -maddi, manevi- her türlü yardım için koşuşturup durdunuz. Başta efendim, siz olmak üzere yardımlarınızı hiç esirgemediniz. Tam yirmi üç kez şifa verdiniz. Yaratan sizden razı olsun. Eskiden olduğu gibi, zor günlerde bizi asla yalnız bırakmadınız. Her birinizin hizmetlerinizi, güzelliklerinizi sıralamaya kalksam, bu yazı bitmek bilmez, bu yüzden ad vermiyorum, ama her birinizin varlığı için bir daha şükrediyorum...

Birlikte olmak, birliğin gücünden yararlanmak, gerçekten ne büyük bir lütuf insana! Ya o zor günlerde yalnız başımıza kalıverseydik, çevremizde siz olmasaydınız, biz ne yapardık! "Kaza" da bunu iyice idrak ettiğimi sanıyorum. Birçok insan benim yaşadığım zoru yaşıyor, ama kazadan sonra, en fazla birkaç tanıdığıyla baş başa kalıveriyordu. Ne kadar zordu işleri! Bir de kendi yaşadıklarımıza baktım ve binlerce kez şükrettim. Aradaki fark ne büyüktü gerçekten!

Varsın yaşadığımız onca güzellikten sonra, bir hastalık gelip çatsın. Varsın yaşadığımız o güzel dostluk ve kardeşlik yıllarından sonra, bir zor daha yaşansın. Zorluklar güzelliklerin yanında, denizin yanında bir dalga gibi kalmıyor mu? Ve yaşadığımız zorluklar aslında hayrımıza değil mi? Bunu bilmiyor muyuz? Yaşadığımız her zorluk ruhu artan, yükselten, Yaratan'ına daha çok yaklaştıran bir sıçrama taşı değil mi bizim için?

Başından bu yana hastalığımı gözümün önünden geçirdiğimde, onun bana çok büyük hayırlar getirdiğini görüyorum. Eminim ki, bu dünyadan ayrıldığımda, eksikliklerimin, yanlışlarımın büyük bir bölümünü de geride bırakmış olacağım. Bir insan için, ileride göreve çıkacak biri için bundan daha güzel bir şey olabilir mi?

Yine hastalığım sırasında, vermesini ve hizmet etmesini iyi bilen kardeşlerimi gördüm. Onlar bana hizmet etmenin ve vermenin güzelliğini gösterdiler, üstün duygularını yaşattılar. Onlara gerçekten özendim, gıpta ettim. Bizi Sevgisinden Var Eden'den, ileride, hizmet etmem için bana daha çok fırsatlar vermesini diledim. Şimdi içimde hizmet etmek ve vermek aşkı iyice tutuştu. İşte bir daha ki yaşamıma bu dilekle gidiyorum. Bu da büyük bir kazanç değil mi?

*Sevgili Efendim ve sevgili Kardeşlerim,
İşte sözler yine yetmedi. Sizlere duyduğum sevgiyi, saygıyı ve minneti dile getirmek için seçebileceğim sözcükler yetersiz kaldı bir daha. Ama ben gerisini güzel gönüllerinize bırakıyorum, beni tamamlayacağınıza inanıyorum.*

İleride, görev günlerinde yeniden buluşma dileğiyle aranızdan ayrılıyorum.

*Kardeşiniz, parçanız, sizden biri
Acar*

e s i n l e r

Hepsi de sevginin türevi
Sevgi yoksa ne var yani

* * *

Güzeli görüp de gönül coşup kapılınca aşka
Kanıtımız yoktur birkaç şiir ve yanık bir yürekte başka

* * *

Karanlık şafağı saklar sinesinde
Geçmiş geleceği taşır içinde

* * *

Giden yerini bırakır bir sonraki gelene
Yaz biter, sonbaharla mevsim döner kedere

* * *

Bir sıçrama fırsattır çilehane
Kurtularak kendinden, varmak kendine

* * *

Günbatımı bir tepeden baktım da İstanbul'a
Güzelliği gördüm, o kadar komşu ve de aşına

* * *

Bırak başkasını, sana sensin en yakın yâr
Umudu kes gayrıdan, sana senden fayda var

* * *

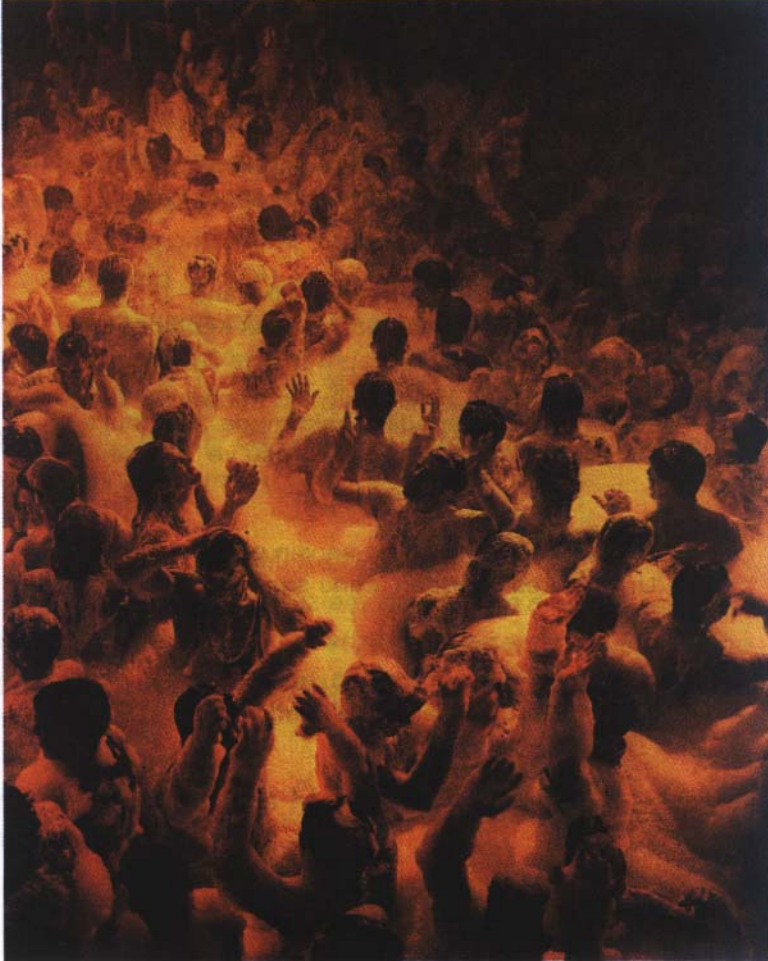
İşte bir söz ki öz mü öz
Sorunlardan önce kendini çöz

o l g a y g ö k s e l

Benliği Aşabilmek

Güngör Özyiğit, Psikolog

Gerçek yolunda en büyük engel benlik ve bencillik.
İnsan o engeli aşmadıkça ve kendinden dışarı taşmadıkça,
gösterilen gayretler semeresiz kalır.

Vaktiyle birkaç din görevlisi düşünüp taşınırlar ve şöyle parlak bir fikir gelir akıllarına: “Japonya bilim ve teknikte ileri ama, din yönünden geri. Gidip onlara Müslümanlığı bir güzel anlatsak. Öylece hem onları Müslüman yapsak, hem de Müslümanlığa yeni bir güç kazandırsak.”

Hemen eyleme geçmeden önce, bilgisine güvendikleri etkili ve yetkili bir kişiye danışmaya giderler. Ve onun da onayını alacaklarından emin olarak, bu düşüncelerini kendisine açarlar. Sağduyulu bilgili kişi, bir süre düşündükten sonra “Siz” der “Japonya’ya gidip, onlara dinimizi anlatmadan önce, kendi yurdumuzda İslam’ın ilkelerine uygun yaşayan yüz gerçek insan ve Müslüman yetiştirin. Öyleki, daha sonra Japonlara bu dinin yüceliğini anlattığınızda, onlar size “peki, dediklerinizi yaparsak sonunda biz kime benzeyeceğiz?” diye sordukları zaman, onlara o yüz örnek insanı yüzakımız olarak gösterebilirsiniz.”

Hani ermişlerden Beyazıd-ı Bestami zamanında adamın biri, bir Hıristiyana, Müslüman olmasını önermiş ya! O da “beni hangi Müslümanlığa çağırıyorsun? Eğer Beyazıd’ın Müslümanlığına ise ona gücüm yok, ama imanım var. Sizin gibilerin Müslümanlığına davet ediyorsan, ona da ihtiyacım yok.” der.

Gerçek yolunda en büyük engel benlik ve bencillik. İnsan o engeli aşmadıkça ve kendinden dışarı taşmadıkça gösterilen gayretler semeresiz kalır.

CENNET YOLU

Adamın biri gerçeğe ermek ve cennete girmek için, elinden geldiğince çalışır dünyada. Kötülüklerden sakınır, iyiliklere hep yakın durur. Ve günün birinde ölür, doğru cennetin kapısına gider ve tıklatır kapıyı. İçerden tatlı mı tatlı bir ses duyulur: “Kim o?” “Benim ya Rabbi!” der bizimki. Derken her yer kararır. Ve adam dünyada bulur kendini. Eksik bıraktığı yerden yine koyulur çalışmaya. Daha bir artırır içini. Biraz daha artırır bilgisini. Günü dolup ecel geldiğinde artık cennete gideceğinden emin, kibarca vurur kapıyı. Aynı tatlı ses sarar tüm benliğini: “Kim o?” Adamcağız boynu bükük “benim ya Rabbi!” der. Yine her yer kararır. Ve adam yeniden dünyada bulur kendini. Bu kere daha sıkı sarılır işe. Her adımını atar bilgiyle. Her hayra anahtar olur sevgiyle. İnsan kardeşlerinin dertlerini dindirmeye koyulur. O arada kendiyile birlikte cenneti de unuttur. Ömür kadehi dolup da, ölüm şerbetini içtiğinde, bir de bakar cennetin kapısı önünde. Kapıyı usulca vurduğunda bir “Kim o?” sesi duyulur ki her sestен güzel ve sanki bir sevgi seli. O selin akıntısına kaptırır kendini ve “Sensin Ya Rabbi, yalnız ve sadece Sen!” der. Bunun üzerine cennetin kapısı ardına dek açılır ve adam Tanrı katındaki gerçek yerini alır. Öylece benliğin başını kurban edip, biz sofrasında gerçeğe katık olur.

İNSANI OLUŞTURAN ORTAM

İnsanın tam insan olabilmesi, giderek insanüstüne doğru yol alabilmesi için onu o yönde gelişmeye özendirici destekleyici bir ortam da gerekli.

İnsanların birbirini överek yüceltmediği, yücelmesine yardım etmediği, tersine birbirinin üstüne basarak yükselmeyi deneyen, biri diğerini hep aşağı çekmeye çalışan bir toplumsal ortamda insanın çırpınışı, bir yerde bataklığa düşenin kurtulmak için debelendikçe daha da çok batmasına benzer. Şöyle ki, adamın biri öldükten sonra bir melek eşliğinde cehennemi gezer. Büyük büyük kazanlar görür içinde günahkâr insanların kaynadığı. Her bir kazanın başında da elinde topuzla bir zebani durmaktadır. Ve kim yanmanın acısıyla başını kurtulmak için su üzerine çıkarmaya çalışırsa, zebani topuzu indirir kafasına. O arada adam, bir büyükçe kazan daha görür ki, ne içinde dışarı çıkmaya çalışan bir baş var. Ne de kazanın başında eli topuzlu bir zebani. Sorar meleğe “Burada da insanlar yanıyor mu?” diye. “Evet” der melek “Burada Türkiye’den gelen günahkârlar yanıyor. Onlar birbirini aşağı çekmek ve yükseltmemek için zaten ellerinden geleni yaptıklarından, biz de onların başına ayrıca bir zebani koymaya gerek görmedik. Öylece personelden de tasarruf etmiş olduk.”

Oysa isteklerimizi elde etmede başkalarını hiçbir şey yapamaz hale getirmeyi değil de kendimizi ve birbirimizi yüceltmeyi deneseydik belki hep birlikte cennette buluşabilirdik. Daha da ötesi Tanrı ilkesi yüreğimizde iken, gurbette yaşamaktan ve yalnızlıktan kurtulurduk. Öylece biricik olmanın özgünlüğünü ve bir olmanın özgürlüğünü birlikte yaşama mutluluğuna ererdik

küçük alıntılar.....

"Dinsel kurumların bir özelliği de, salt dini fonksiyonlarının yanında, başka toplumsal fonksiyonlar da görebilmeleridir. Manastır, dini sistemin bir parçasıdır, fakat son asırlara kadar manastır, Batı Avrupa'nın iktisadi sisteminin de bir parçasıydı. Manastır çok zaman bir üretim birimi olabiliyordu. Tekke de bir dinsel kuruluştu fakat, Osmanlı İmparatorluğu'nda bugünkü "dernek"lerimize benzer fonksiyonları üzerine alıyordu, bu açıdan Osmanlı toplumunun "pekiştirici" bir parçasıydı. Dini ayin dinsel bir işlemdir, fakat onun hem pekiştirici, insanları yan yana getiren bir birlik duygusu yaratan ve hem de kişilik belirleyici fonksiyonu vardır: Kişinin tek başına elde edemeyeceği dengeyi sağlamada rol oynar. Batı'da kilisenin, bunun yanında, siyasal ve sembolik bir fonksiyonunda söz edilebilir, kilise siyasal ve toplumsal değerlerin felsefesini yapıyor ve düşünür'leri bu sistemin içine giren simgeleri sağlıyordu.

Zaman geldi, Batı ülkelerinde bu fonksiyonlar dinden ayrıldı. Manastır özel bir üretim birimi olarak değerini kaybetti. Bunun yerini salt üretim amacıyla kurulmuş iktisadi işletmeler aldı. Kilisenin kişilik sistemine katkısı, örneğin günâh çıkarmanın psikolojik fonksiyonu, ruh doktorlarına aktarıldı. Kilisenin temel toplumsal ve siyasal felsefe yaratıcı rolü azaldı, bunun yerini lâik ideolojiler ve felsefeler aldı. Bu ve -daha çok- hukuki bir kavram olarak anladığımız "lâiklik" in Batı'daki toplumsal içeriğidir. Batı'da lâiklik "havada" bir kavram değildir, bir sosyal tarih gelişiminin yüzeydeki ifadesidir."

ŞERİF MARDİN (Makaleler 3)
Türkiye'cğ Dia Ve Siyaset

.....büyük düşünceler

Duvara Dayanmak

Nadide Kılıç

Çocukluğum, şimdi benim yaşında olan her insan gibi Radyo ve Pikaptan başka müzik ve eğlence aracı olmayan bir zamanda geçti... Bu iki alet de hem elektrik ile çalıştığı için yerlerinden hiç oynatılmazlardı hem de Topkapı Sarayı'ndaki Kaşıkçı Elması'nı özendirecek bir ihtimamla bize karşı koruma altına alınmışlardı. Çünkü bir yeri bozulacak olsa tamirini yapacak usta da henüz kasabada yoktu.... Samsun'a götürmenin külfetiyle radyosuz geçecek günlerde ajans haberlerini kaçırmak da cabasıydı. Bu nedenle, bizlere (çocuklara) karşı külyutmaz bir

hafife olmaya evce karar alınmıştı.

Şahsen benim ilgimi çekse de umursamazdım... sadece bize karşı alınan bu tavıra içerlediğim zamanlarda Radyonun sesini sonuna kadar açıp bahçeye kaçmanın dışında çok yakınına gitmez, dokunmazdım. Pikabın zaten misafirden misafire kapağı açılırdı. Bu aşırı ihtimamı ve koruyuculuğu bir türlü anlayamazdım. Oyuncak olmadığı meydanda iken onunla oynayabileceğimizi nasıl düşünüp bize güvenemezleräi?! İşte buna isyan ederdim. Ama isyanım öyle ateşli ve sönmeyecek bir hale hiç dönüşmemiştir.

Çünkü el ayak çekilip de akşam yemekleri yenince mutlaka çoluk çocuk (beyler hariç) komşu ziyaretleri yapılırdı. Bu ziyaretler sırasında mutlaka dağarcığında sayısız masallar ve hikâyeler biriktirmiş bir komşu teyze olurdu. Bütün çocuklar, hemen etrafını çevirir, koro halinde "Hadi ne olur anlatıversen!" diye yalvarırdık... biraz naz niyaz sonunda diğer büyüklerden ayrılarak, salonun bir köşesinde o akşam için hazırladıkları masallarını anlatırlardı. Hiçbir zaman bizim isteğimizin geri çevrildiğini hatırlamıyorum.

Ama hiçbiri Nazife Anne gibi içten, güzel masal anlatamazdı. Hiç naz yapmadan sırf masal, hikâyeye, destan anlatmak için dostlarını ziyaret eder gibiydi. Çünkü onu sadece çocuklar dinlemez büyükler de onun anlattıklarına bayılırlardı. O da anlatmaktan zevk alır, konunun geçtiği mekânı, giyisileri, renkleri ve olayları dile getirirken mimiklerini bir orta oyuncusu gibi oynatmaktan, ayağa kalkıp teatral bir havaya dönüşürmekten çekinmezdi... çok az görmesine rağmen görüntüyü bozmamak için kalın camlı gözlüklerini çıkartıp, bizim iyice masalı sindirmemizi isterdi... İlk ondan dinlemişim; Ferhat ile Şirin'i... Ferhat'ın Şirin için dağı günlerce kazarak şehre su getirmesini, Yusuf ile Züleyha'yı, Leyla ile Mecnun'u... Nazife Anneden öğrenmişim. Ve mezarlarının ortasında bile karaçalı gibi duran, sevenlerin ayrılığı için can veren cadı ruhlu, kötülük için çalışan bencil kadınları, erkekleri... Görünmezlik zırhına nail olan iyi yürekli mert delikanlıları... Ağzlarından alev çıkan yedi başlı devlerle güreşip, iyi insanların yar-

dımlarına koşan rengârenk güçlü kanatları olan Zümrüt-ü Anka (Simurg) Kuşu'nu anlatırken, sanki kanadının bir teleğine biz de oturmuşuz gibi heyecanlanırdık.

Nazife Anne'nin olduğu geceler bahçe duvarı komşumuz Karaman Amca'nın sesini hiç duymaz hemen derin bir uykuya dalardım. Öğrendiğim masal kahramanlarını hayal ederek uyuya kalırdım.

Karaman Amca'nın yüzünü hiç görmemiştik. Mahallede hiç kimse onu tanımazdı. Ama geceyarısı olunca bekçi düdükleleriyle onun acı feryatları her yerde yankılanırdı. Sanki masallarda ellerinde güzlerle işkence yapan bir zebaninin zulmü altında inleyen birinden farksızdı. Ailesi yoktu, sadece yetişkin bir kızından başka hiç kimsesi yoktu. Kızı da içine kapanık biriydi. Kimse ile görüşmez, çarşıda pazarda hiç görünmezdi. Arada bir kendileri gibi Selanik muhaciri olan Sübe Tetelere gittiği olurdu ama babasından hiç söz etmezdi.

Birgün bütün mahalledeki çocuklarla Karaman Amca'yı işkenceden kurtarmak için gündüz gözüyle evlerine gizlice girmek için sözleştik. Ancak yüksek olan bahçe duvarlarını aşmak bizim için sorundu. Ama ajans haberlerine dalmış ev halkının gafletinden yararlanarak merdiveni dayayıp bahçelerine atladık. Gizlice evlerinin kapısını açarak içeri girdik. Her odayı karış karış gezdiğimiz halde Karaman Amca'ya rastlayamadık. Kısa müddet sonra cümle kapısının açıldığını duyduk. İzinsiz iş yapan her insan gibi korkudan nefes alamayacak hale geldik. Olduğumuz yerde donmuştuk.

Nice sonra Karaman Amca'nın kızı bizim bulunduğumuz yere gelip, bugüne

kadar hiç görmediğimiz bir makinayı dolaptan çıkararak tıpkı pikap gibi fişe takıp çalıştırdı. Ve bir divana uzandı. Sonra makinadan Karaman Amca'nın feryatları bütün evi kapladı. O odadan, yüklükten görülmeden nasıl çıktığımızı hatırlamıyorum.

O günden sonra bütün çocuklar, Karaman Amca'nın kızından köşe bucak kaçır olmuştuk. Babasını öldürdüğüne iyiden iyiye inanmıştık. O, her gece teybini çalıştırıp, bütün mahalleliye yayın yaparken "İyi ki bahçe duvarlarımız yüksek!" diye şükretmiştik. Onun bizi işkence yaparak öldürebileceğinden korkmuştuk.

Bazen bahçedeki dut ağacına çıkıp, diğer komşu bahçeleri gözetlerken, Karaman Amca'nın kızını görürdük. Bahçe duvarına dayanmış, gözlerini bir noktaya dikmiş, sessizce otururdu... Son günlerde ise bir kadın ağlaması duyar gibi olurduk. Ama bu sesin onlardan gelebileceğini düşünmemiştik. O, artık hiçbir yere çıkmaz, Sübe Tetelere bile gitmez olmuştu.

Bir akşam, Karaman Amca'nın feryatları en yüksek perdeden etrafta çinladı. İki üç mahalle öteden duyulacak kadar. Onun öldürüldüğünü düşünsek de bu acı feryatlar, artık bizi üzmele kalmıyor, içimizi titretiyordu. Katil kız sanki bizi tehdit ediyordu.

Ama o günden sonraki akşamlara sessizlik hakim oldu. Herkes Karaman Amca'nın öldüğünü veya Merzifon'a hastaneye kaldırıldığını sanıyordu... Kızını ise hiç kimse merak etmemişti. Hattâ çoğunluk onun varlığından bile habersizdi.

Dut ağacından çevreyi koiaçan

ettiğimiz bir gün çocuklardan biri haykırıp "Kadına bakın kadına, armut gibi ağaçta sallanıyor!" diye bağırdı. Çocuğun işaret ettiği yere bakınca Karaman Amca'nın kızını görmüştük. Kendini ağaca asarak intihar etmişti. Kısa sürede bütün mahalle de bu kötü haberi almış olacak ki, jandarma çağırılıp evin kapısı kırılarak içeri girildi. Hükümet Tabibi cesedi muayene ettiğinde iki gün önce öldüğünü söyledi... Hiç kimsenin teypten haberi olmadığı için kalabalıktan babasının çok üzüleceği, yalnız başına kaldığı gibi sesler yükseldi.

Büyükler bahçede iken biz gizlice eve girip teybi saklamak istedik. Sebebini bilemediğimiz bir acıma, merhamet hissi ile hareket ediyorduk. Odaya girince teybin paramparça olduğunu gördük. Yine dehşete kapılmıştık. Masada sadece bir defter vardı. Sanki görülüp alınması için bırakılmıştı. Aldık...

Hep birlikte okudukça, Karaman Amca diye birinin olmadığını, kızı diye bildiğimiz kadının aslında bir tiyatro sanatçısı olduğunu, iş bulamaz hale gelince miras kalan bu eve yerleştiğini öğrendik... Her gece teypten yükselen ses ise bir yıl önce ölen tiyatrocunun eşinin en çok alkış aldığı bir tiradının bant kaydıydı. Sayfaları okudukça yalnız insanın içine düştüğü ruh halini insanın dostluğa, sıcak bir nefese, şefkate, anlaşılmaya ne kadar muhtaç olduğunu öğrenmiştik.

Çocukluğumun en büyük tecrübelerinden birini o gün yaşamıştım. Sanki hepimiz, birkaç yaş birden büyümüştük. Hiç birimizde oynayacak, koşacak hal

kalmamıştı. Gece oturmalarında bile Nazife Anne'ye onu anlatıp, onu sorar olmuştuk "Zümrüd-ü Anka bu dünyada olsaydı o ölümden kurtulur muydu acaba? Bahçesi duvarsız olsaydı, şimdi yaşar mıydı?" Nazife Anne, susup bütün sorularımızı cevapsız bırakmıştı; "Duvar?! duvarsızlık mı?" diye mırıldanmıştı.

* * *

İnsan ve Dünya birbirinden ayrılmaz iki varlık. Birincisi yani Dünya, hizmet vermek için dönmüş yüz yıllar boyu... hâlâ dönmekte. İnsanı rahatlatmak her türlü ihtiyacını karşılamak için tükenmek pahasına Mitolojinin en zorlu yazgısını üstlenen Atlas gibi var gücü ile çalışmış... İnsanı insani yozluklarına rağmen taşımaya niyetlenip sırtlamış. İnsan ise yaşamayı kavrayıp anlamak, sırrına ermek için hayata sarılmış.

Yaşadıkça didinip durmuş, gayretleri sonunda elde ettiklerini dünyasını

biçimlendirmek, geliştirip değiştirmek için kullanmış. İnsanın kendisi için var ettiği her şey yine kendi türüne yaramış. insanın her eserinden bütün insanlar yararlanmış... Ama Dünya da İnsan da yine insanın gadrine uğramış. İnsan insandan korkup kendini emniyete almak, elde ettiklerini sahiplenip korumak istemiş. Ve yerinde tek söz sahibi olmak için duvarları icat etmiş. Her yeri burçlarla, hisarlarla çevirmiş. Kaleler yükseldikçe insan insanı görmez, bilmez, hatırını sormaz olmuş... gönüllerden sevgi çekilmiş, çoraklık baki kalmış. Duvar görevini yapmış, insanın insandan korkusunu içinde büyütmüş.

Sanki masallardaki ağzından ateşler saçan, yedi başlı dev gibi insanları alevlerinin içinde kavurmuş, insanlığını yutmuş. Geriye, insanı yalnızlığa mahkum eden duvarlar kalmış. İspatı mı? Çin Seddi. Hâlâ ayakta. Üstünde turistler gezse de orada akan kanların kokusunu kim silebilir ki?!

Kendime Mektuplar

C anım Dostum, iyi ki varsın. Satırlarının arasındaki gerçek tohumlarını bir bir topluyor, kendi tarlama ekıyorum. Yaşamın tüm sıkıntılara rağmen yaşanması güzel dakikaların da farkına varmaya çalışıyorum. Senin de söylediğin gibi yüzümün çizgilerinde baharı yaşatmaya çalışıyorum. Gülyüzlü olmak da başka bir şey. Gerçekten karşımızdakine yaptığımız bir hizmet gibi bir şey. Yüzü gülen insanlarla iletişim kurmak insanı rahatlatıyor, stresten uzaklaştırıyor sanki. Her şeye rağmen gülebilmek ne güzel! Hani bir söz vardır "Derdiniz çok ve güçsüz olabilirsiniz ama sevgisiz olmayınız asla!" diye. Genellikle insanoğlunun karakteridir. Dertlerini ve güçsüzlüklerini başka insanlara kolaylıkla bağlayabilirler. Halbuki çok iyi analiz edebildiğimizde insanlara ve olaylara bakış

açımızın da bizi dertli ve güçsüz yaptığını görebiliyoruz. İşyerindeki bir arkadaşım sürekli başka insanların bakışlarından, davranışlarından ve sözlerinden etkileniyor. Birisinin ona sarfettiği bir söz, sırasında onun üç gün boyunca bu konu üzerinde durmasına, yüzünü asmasına neden oluyor. Sürekli karşısındakini suçluyor. Bu yüzden uykularının bile kaçtığını söylüyor. Bir araya geldiğimizde sanki başka konu yokmuş gibi sadece bunlardan söz açıyor. Aslında kendisinin depresif bir yapısı var. Her olaya bu gözle bakıyor. Karşısındaki ile yüzyüze açık bir şekilde konuşmıyor. Geçenlerde onunla uzun uzun konuştuk. Çocukluk yıllarından getirdiği davranış biçimlerini tartıştık. Depresiflik onun yaşam biçimi haline geldikçe diğer insanların sevgisini gönlüne koyabilmek için harcaacağı zamandan çaldığını söyledim ona. Dertlerimizi ve güçsüzlüklerimizi sadece çözmemiz gereken problemler olarak algılayıp, nefretten, kinden arınmamız lâzım geldiğini de anlattım. Ona bir başka arkadaşımı örnek gösterdim. Gerçekten de bu arkadaşım bu yönüyle örnek aldığım bir insandır. Eşiyle oldukça sorunları olduğu halde buna neden olan kaynakları çok iyi tespit edebildi ve üzerine gidebildi. Arada bir yine de üzücü bir olay olduğunda içinde herhangi bir kızgınlık ve kin duygusu duymadan sadece eşinin iyiliği için dua edebildiğini söylediğinde çok duygulanmıştım. Bu arkadaşım artık çevresindeki diğer insanlara da daha fazla vakit ayırabilir oldu. Onlara da harcaacak sevgi enerjisi oluşturdu gönlünde.

Hani yine bir söz vardır sen de iyi bilirsin: “Gelip geçen güzel anların kıymetini bilin!” diye. Zaman dediğimiz elle tutulamaz o büyük enerji nasıl da kayıp gidiyor avuçlarımızdan. Bazen geçmişe dönüp baktığımızda gelip geçen güzel anları göz yaşlarıyla anıyor bazılarını ise hayıflanıyoruz. Gelip geçenlere depresif bir gözle bakıp sadece kendimiz ile ilgilenmektense kurduğumuz dostlukların kıymetini bilerek, her anı oya gibi işleyerek geçirmek en iyisi olsa gerek.

Biliyor musun bazen çok sevdiğim seslerini telefonda dinlemek bana büyük bir neşe veriyor ve tarifi imkansız duygular yaşıyor. Telefonda, genellikle konuşmaya odaklanırsın. Bu da gereklidir zaten. Ben bunu yaparken sevdiğim kişinin ses tonuna, ses rengine, konuşma stiline, ahengine de odaklanıyorum. Her insanın sesi tıpkı parmak izi gibi özel. Aslında kendisi gibi özel. Yaratan'ın bu mucizesi beni her seferinde yeniden heyecanlandırıyor inan. Senin de söylediğin gibi birbirlerini sevenler birbirlerine verilmiş hediyeler gibi oluyorlar.

Önümüzdeki hafta Güneydoğu Anadolu'ya gidiyorum. Bir iş gezisi olacak. Biliyorsun ben ne zamandır Diyarbakır, Urfa ve Mardin'i görmek istiyordum. Bu arada Gap'ı da göreceğim için çok heyecanlıyım. Hele Mardin rüyalarımı süslüyor adeta. Tarihin bütün gizemi Mardin'in taşlarına ışıltılı altınlar olarak serpiştirilmiş gibi geliyor bana.

Canım dostum kendine iyi bak. Döndüğümde anlatacak pek çok şeyim olacak.

Özde bir kardeşin...

Melba Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğangün

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir? Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri'nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

KUTSAL PLAN

İşimiz bir amacı ve belirginliği olanı vermektir öyle ki bir yandan ilâhi kanunun varlığını işaret ederken diğer yandan da onun rahatlığını ve bilgisini yayabilelim. İşimiz sadece fizik alemin ötesindeki kanunların varlığını ortaya çıkartmak değil fakat ruhun gerçeklerini açıklamaktır.

Karşı koyacağımız dev bir yanlış sistem durmakta karşımızda. Belki yanlış itikatların üzerine yüz yıllardır birikmiş olan yanlışları temizleyeceğiz.

Çocuklarımıza nasıl özgür olabileceklerini, ruhsal gerçeğin ışığıyla nasıl keyifle yıkanabileceklerini ve eski inançların esaretinden nasıl kurtulabileceklerini anlatmaya çabalıyoruz. Bu elbet ki kolay bir iş değil, dinlerin yanlış uygulamaları birer tuzak gibi sizi içine almış ve yönetmiş. Spiritüel doğruların, batıl inançların kalın duvarına nüfuz etmesi elbet ki uzun zaman alacaktır.

Biz spiritüel doğrunun belirginliğini ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Dünyanız bunun önemini kavradığında kan ve savaşın yaptığı devrimlerden daha güçlü bir devrim gerçekleşecektir.

Bu ruhun devrimi olacak ve tüm insanlar ruhun tam özgürlüğünün ne demek olduğunu öğrenecekler ve bunun mutluluğunu yaşayacaklardır. Onları sıkan ve boğan tüm şeylerden kurtulacaklardır.

Uyrukluğumuz bir mezhebe, bir kitaba, bir kiliseye değil, fakat hayatın büyük ruhuna ve O'nun ezeli, ebedi doğal

kanunlarıdır.

Ruh'un büyük gücü madde dünyanıza inecektir. Tüm ülkeler Ruh'un bu müthiş gücünü hissedeceklerdir. Ancak dünyanızdaki bencilliği ve vurdumduymazlığı ortadan kaldırmanız için yapacağımız çok işiniz vardır.

Pek çok gönüllü sizin yanınızda yer alabilmek için sıraya girdi bile. Bunların bazılarını biliyorsunuz, bazıları size kanlarıyla bağlılar diğerleri ise sadece size olan sevgilerinden size hizmet için bekliyorlar. İsimlerini bildiklerinizi şöyle bir düşündüğünüzde bir de bilinmek ve tanınmak arzusunda olmayan ama hizmet için emrinizde olan binlerce varlığı düşünmeye çalışın.

İnsanlar büyük bilginin ve Büyük Kutsal Ruh'un elindeki gücün farkına vardıkça ruhsal gerçeklerin ışığı yavaş yavaş ortaya çıkacaktır. Ruh'a ait olan her şey naziktir işte bunun için dikkatle ele alınması ve yürütülmesi gerekir. Ani değişiklikler ve sapmalar ebedi olamazlar. Halbuki bizim işimiz daimidir.

Büyük Ruh'un elinde bir enstrüman olan ve karanlıktan aydınlığa, vurdumduymazlıktan bilgiye, batıl inançlardan gerçeğe adım atan her ruh biliniz ki, dünyanızın ilerlemesine ve gelişmesine yardım ediyordur. Çünkü bunların her biri Materyalizm'in tabutuna çakılan çivilerdir.

Öğrenmeniz gereken şudur ki iki çeşit gelişme vardır. Birisi fiziki melekelerinizin diğeri de ruhsal büyümenizin gelişimidir.

Ruhsal yönünüz olmadan geliş-

tirdiğiniz fiziksel melekelerinizin düşük titreşimi vardır. Her ikisini birleştirdiğinizde ise büyük bir insan (erkek veya kadın) olmuşsunuz demektir.

İnsanoğluna gerçek hürriyetini ve kutsal miraslarına kavuşmanın neşesini bağıslayan ve onları yere çakan tüm bağların esaretinden kurtaran, spiritüel bilginin bütünlüğünde mutlu kılan, sadece madde dünyasını değil, ruh dünyasını da tanıtan, bilgelik, güzellik, anlayış kazandıran mesajlarımız var size... Sadece hizmet etmek, sadece hizmet... İşte mesajlarımızın özü bu.

Ruh'un gücü tüm zamanlarda inkâr edilmiştir hâlâ da ediliyor. İşte bu yüzden bizim yaptığımız iş daha da önemli hale geliyor. Dünyanıza kan ve gözyaşı hâkim... Mutsuzluğun ve acının gözyaşları bunlar... Bu kör gidişle dünyanız Büyük Ruh'un kanunlarına göre fazla yaşayamayacaktır. Dünyanız karanlık ve umutsuzluğa doğru giden yolu seçmiş durumda. Bizler size ümidin, ışığın, barışın ve uyumun yolunu çiziyoruz. Dünyanız bizim getirdiğimiz mesaja yüz çevirebilir, bize eşlik eden gücü inkâr edebilir fakat büyük gerçek yoluna devam eder, çünkü o Büyük Ruh'a aittir.

Tüm karanlığa rağmen ümidinizi yitirmeyiniz. Şundan iyice emin ve rahat olunuz ki insanoğlunun yükselmesi, daha iyi şartlarda yaşaması için sizlere hizmet eden varlıklar güçlerini kâinattaki en büyük güçten almaktadırlar.

Acı olmadan elde etmeye değer şeyleri almanız zordur çünkü kaide budur.

Dünyanız derslerini öğrenmesi gereken şekilde almaktadır. Bizler madde dünyanızı kırarak ilerliyoruz. Mesajlarımız dünyanızın her yanına bir ışık gibi dağılıyor. Ruh'un ışığı dünyanızı aydınlattıkça, materyalizmin de karanlığı dağılıyor.

Sizleri ceza tehditleri ile korkutma amacıyla değiliz. Sizleri birer korkaklar ordusu haline getirmek de istemiyoruz. Bizler, size ait olan kutsallığı idrak etmenizi, Büyük Ruh'u daha iyi anlamanızı, böylece yükselerek, zihninizi daha büyük gerçeklere ve bilgelige açmanızı istiyoruz.

Sahip olduklarınız ile yetinmemeniz için daha büyük bilgilere kanat çırpmanıza yardım ediyoruz. Her kim bulunduğu yerden tatmin ise, daha ileriye gitmek için bir arzu duymuyorsa orada kalır ve donar.

Size hiçbir zaman "Aklınızı ve muhakeme gücünüzü kullanmayın" demedik. Sadece Büyük Ruh'un size vermiş olduğunu kullanın. Bizi deneyin. İnceleyin. Sizlere söylediklerimiz kötü, etik yönden yanlış, alçaltıcı ise bizden vazgeçin.

Sizlere daha asil hayatları, daha büyük fedakârlıklar ve idealizmle dolu bir yaşamı aramanızı söylüyorsak bu Büyük Ruh'un bizim öğretimimize damgasını vurmuş olduğu içindir.

Tek bir ruhu bile yükseltebilmişsek, inleyen ve acı çeken huzura kavuşturabilmişsek, tek bir kişiye bile ümit vermişsek, güçsüz olana güç kazandırmışsak ne mutlu bize. Bunu yapmaya değer mi?

Şayet medyumun ağzından zihninizi bulandıran, Büyük Ruh'un sevgisine ters düşen, size hakaret edici aptalca bir söz duyarsanız bu benim başarısızlığımı gösterir. Sizlerle pek çok kez konuştum ve Ruh'un en yüksek arzusuna ters düşecek bir söz söylediğimi düşünmüyorum, çünkü dileğimiz sizleri en yükseğe ulaştırmaktır.

Dünya kendi kurtuluşunu nasıl gerçekleştireceğini öğrenmek zorundadır. Hiçbir şey için hazır bir plan yoktur. Ruh ölümsüzdür sizler ise sadece dünyasal varlıklar değilsiniz. Kendinizi madde vasıtasıyla ifade eden ruhsal varlıklarsınız.

Maddeniz olabildiğince mükemmel olmalıdır ki yaşamın tüm gereksinimlerine sahip olabilsin. Ondan sonra ruhlarınızı bütün dogmatik inançlardan arındırmalısınız ki gerçek ruhsal değeri olmayan hiçbir şeyi kabul etmeyesiniz ve böylece sadece gerçek için çalışabilesiniz. Binlerce yıldır dünyanızı esir almış olan yanlış itikadlar ve dogmalar üzerine yapılan tartışmalar, mücadeleler de böylece son bulmuş olacaktır.

Bizler tüm insanların ruhsal kardeşliği için dua ediyoruz. Öğretilerimiz dünyada yayıldıkça insanlar arasındaki ayrılıklar son bulacak ve ulusal bariyerler kalkacaktır. Irk, sınıf, renk ve diğer tüm ayrımcılıklar yok olacaktır. Şimdi ayrı olanlar bileceklerdir ki hepsi Büyük Ruh'un gerçeğinin birer parçasıdır. Ve bütün dinlerin özü de birbirine ters düşmeyecek biçimde aynı ve değerlidir.

Şimdi gördüğünüz karmaşanın

içinden kutsal plan şekillenecek ve dünyanıza uyum, barış gelecektir. Sizlere bunları sizin de içinde yer aldığınız, görevinizi yaptığınız dünya planınızı bitirmeden kutsal planın bir kısmını anlamanız için anlatıyoruz.

Söylediklerimiz şimdiye değin hizmet için çabalamış olan reformistlerin, ermişlerin ve idealistlerin vizyonlarına girmiş olan yüksek fikirlerden başkası değildir. Onlar büyük ruhlara sahip olduklarından ruh gözleri güzelliğin vizyonunu görebilmişti. Onlar günlerden bir gün yaşanacak olan ruh planının farkına varmışlardı. İşte bunun için maddenin çocuklarını hizmet etmeleri için yetiştirmekte çabalamışlardı.

Hizmet etmek istedikleri onlarla alay ettiler, onları aşağıladılar ve onlara karşı çıktılar ama onlar hizmetlerine devam ettiler. İşte Yüce Ruh'un gücü yine iş başında. Madde dünyanızın çocukları bu güçlü dalgayı bastırarak güce sahip değildir.

Dünyanız her sorunu kanla çözeceğini düşünür. Ancak hiçbir sorun kanla çözülememiştir. Ve bu sizi hiçbir yere götürmez. Neden insanlar Büyük Ruh'un onlara verdiği aklı kullanmazlar? Neden tek çözümün sadece öldürmek olduğunu ve en çok öldürenin kahraman olduğunu düşünürler?

Dünyanızın bu mesajlara yani Ruh'un mesajına, ruhsal doğruların idrak edilmesine ihtiyacı vardır. Bu mesajlarda ruhsal kanunlar vardır ve size hem içten hem de dıştan rehberlik yapılıır.

(Devam edecek)

Nergis İlkesi

Kızım defalarca telefon edip, "Anne, zamanları geçmeden gelip nergisleri görmelisin" demişti. Aslında gitmek istiyordum, ama Laguna'dan Arrowhead Gölü neredeyse iki saatlik araba mesafesindeydi. Biraz gönülsüzce, "Haftaya salı geleceğim" diye söz verdim. Çünkü bu üçüncü telefon ediyordu. Ertesi salı yağmur ve soğukla birlikte geldi. Ama ne çare, söz vermiştim bir kere ve bu yüzden arabaya atlayıp gittim. Carolyn'in evine girip kızımı kucakladıktan ve torunlarımla hasret giderdikten sonra dedim ki, "Nergisleri boş ver Carolyn! Yol sisten görülmüyor. Zaten şu anda seni ve çocukları o kadar çok özlemiş durumdayım ki bir metre daha araba kullanmayı düşünmüyorum!" Kızım sakince gülümsedi ve "Biz her zaman böyle havalarda araba kullanıyoruz, anneciğim" dedi. Bense, "Hava açılmadan dünyada tekrar yola çıkmam. O zaman da doğru evime döneceğim!" diye kararlı bir şekilde konuştum. Carolyn, "Arabamı almak için beni garaja kadar götürebileceğini düşünmüştüm" deyince "Ne kadar mesafede?" diye sordum. "Sadece birkaç yüz metre ötede" dedi Carolyn. "Tamam o zaman, götürürüm. Nasılsa bu kadar yola alıştım" dedim. Yola çıktıktan birkaç dakika sonra "Nereye gidiyoruz biz? Bu yol garaj yolu değil!" diye sordum. Carolyn gülerkek, "Garaja uzun yoldan gidiyoruz" dedi, "Nergislerin yolundan." "Carolyn!" dedim sert bir sesle, "lütfen geri dön." "Tamam anne", dedi Carolyn, "inan bana; bu fırsatı kaçırsan kendini asla bağışlamazsın." Yirmi dakika kadar sonra küçük bir çakıl yola saptık ve ileride bir kilise gördüm. Kilisenin diğer ucunda elle yazılmış "Nergis Bahçesi" yazısı vardı. Arabadan çıkarak her birimiz bir çocuğun

elinden tuttuk ve patikadan aşağı doğru yürüyen Carolyn'i takip etmeye başladım. Patika yolun dönemeç yaptığı yeri döner dönmez gördüklerim karşısında nefesim kesildi. Dünyanın en göz alıcı görüntüsü gözlerimin önünde uzanıyordu. Sanki birisi koca bir kazan dolusu altını alıp dağın zirvesinden aşağıya, yamaçlarına doğru boca etmişti. Çiçekler görkemli bir şekilde, helezonlar halinde, koyu turuncu, beyaz, limon sarısı, somon pembesi, hardal ve krem, rengarenk, adeta kurdeleler gibi ardarda dizilmişlerdi. Aynı renkteki çiçekler bir arada ekilmiş olduğundan, her biri kendi rengindeki bir ırmağı andırırçasına akıp gidiyordu. Beş dönüm çiçek vardı. "Fakat, bütün bunları kim yaptı?" diye sordum Carolyn'e. "Sadece bir tek kadın" diye cevapladı, "Kendisi de burada yaşıyor; burası onun evi." Tüm o ihtişamın ortasındaki küçük ve mütevazı, iyi bakılmış, A şeklindeki bir evi gösterdi. Eve doğru yürüdük. Evin girişindeki bahçede bir tabela gördük.

"Cevaplayabildiğim Kadarıyla Soracaklarınızın Yanıtları" yazıyordu tabelada. İlk yanıt basitti, "50.000 çiçek soğanı" diyordu. İkinci yanıt, "Hepsi birer birer, bir kadın tarafından. İki el, iki ayak ve birazcık akıl ile." Üçüncüsü, "1958'de başlandı" idi. İşte, Nergis İlkesi buydu. O an benim için hayatımı değiştirecek bir deneyim oldu. Hiç görmemiş olduğum bu kadıncağız düşündüm, aşağı yukarı kırk yıl önce bu işe koyulan, her seferinde bir çiçek soğanı ekerek, görülmesi bile zor bir dağa göz zevkini ve neşesini getirmiş olan o kadını. Ama, her seferinde tek bir çiçek soğanı ekerek, yıllar boyu süren çabası sonucunda dünyayı değiştirebilmişti. Bu bilinmeyen kadın, içinde yaşadığı dünyayı ebediyen değiştirmişti. Tarifi

zor bir büyülü ortam, güzellik ve ilham yaratmıştı. Onun nergis bahçesinin öğrettiği ilke, en çok bilinen prensiplerden biriydi. Yani, amaçlarımıza ve arzularımıza doğru her seferinde bir adım atarak -daha çok küçük birer adım atarak- ulaşmayı öğrenmek, bir iş yapmayı sevmesini öğrenmek ve zaman birikiminin nasıl kullanılacağını öğrenmek. Zamanın küçük parçacıklarını ufak günlük çabalarımızla çarptığımız zaman, kendimizin de muhteşem şeyler yapabileceğimizi görürüz. Biz de dünyayı değiştirebiliriz. “Yine de bu beni biraz üzüyor” dedim Carolyn’e. “Düşünüyorum da, otuz beş-kırk yıl önce böyle güzel bir amaçla ben yola çıkmış olsaydım, şu anda ne kadarına ulaşmış olabilirdim acaba?” Kızım, günün anlamını, kendine has tavrıyla kısaca, “Bunu öğrenmeye hemen yarın başla!” diyerek özetledi. Dün kaybettiğimiz saatleri düşünmenin hiçbir yararı yok. Pişmanlığımızın nedenlerinden bahsedeceğimize, kutlanacak bir ders almak istiyorsak, “Bunu bugün nasıl işe yarar hale getirebilirim?” sorusunu sormamız yeterlidir. Kendimizi, evlenip bir bebeğimiz, ardından bir başka bebeğimiz olduktan sonra daha iyi bir hayatın beklediğine inandırırız. Sonra çocukların hâlâ büyümediklerine kızarız ve yeterince büyürlerse daha rahat ve mutlu olacağımızı düşünürüz. Daha sonra ise, gençlik çağındaki çocukların bizi uğraştırmalarına kızarız. Deriz ki, eğer bu devreyi atlatırlarsa, çok daha mutlu olacağız. Eşimizin işlerinin iyi olması halinde, daha güzel bir araba aldığımız zaman, güzel bir tatile çıkabilirsek, ya da emekli olursak, yaşantımızın eksikliği kalmayacağını kendimize anlatır dururuz. Gerçek şudur ki, daha fazla mutlu olabilmemiz için içinde bulunduğumuz

andan daha iyi bir zaman yoktur. Eğer şimdi mutlu olmayacaksak, ne zaman olacağız? Yaşantınızda her zaman bir çok şeyle mücadele edeceksiniz. En iyisi bunu kabul etmeniz ve ne olursa olsun mutlu olmaya karar vermenizdir. Mutluluk bir yoldur. Bu nedenle, yaşadığınız her anı bir hazine gibi yaşayın ve unutmayın, zaman hiç kimseyi beklemez.

Zamanı Gelip Çatınca

Özenç Kayseriliolu

Öğle uykusuna dalmış ve uykusunda son nefesini vermiş tonton. O bu dünyadan giderken, kendisiyle aynı ismi taşıyan ve "Lilibeth" diye çağırdığı

devletli kızı başucunda, eli onun elindeymiş. Saraydan gelen açıklama bu yöndeydi, İngiltere'nin ana kraliçesi Elizabeth'in öldüğünü bildirirken.

İçlerinde en güler yüzlüsü oydu, hayatı dolu dolu yaşamayı çok sevdiği, kame-
ralar önünde olmaktan hoşlandığı, onlara
kaçamak bakışlar fırlatırken yüzünde
beliren memnun gülümseyişten belli
oluyordu.

İskoçyalı zengin ve soylu bir ailede
dünyaya gelmişti, iyi yetişmiş ve kraliyet
ailesine gelin gitmişti; kocası tahtın ikinci
varisi olmasına rağmen kraliçe olma ihti-
mali pek yoktu. Ama birinci varis tahta
çıktıktan birkaç zaman sonra kral olarak
değil de, kendi istediği gibi yaşamayı arzu
ettiğini anlayıp, o zor kararı vererek taht-
tan çekilince, George ve Elizabeth kral ve
kraliçe, sonradan kraliçe olacak kızı ve
onun kızkardeşi de prenses olmuşlardı. O
zamandan bu yana, halkın onu çok sev-
diği, iyi bir eş, iyi bir anne, iyi ve yürekli
bir insan olarak onların gönüllerine girdiği
söylenir.

Manevi bilgilere ilgi duyan ve tekâm-
mülün mutlaka sıkıntılar içinde iler-
leyeceğini düşünen insanlar için ilginç bir
örnek olabilir ana kraliçenin yaşamı.
Hayatta varolabilmek ve tutunmak için
hiçbir zorluk çekmemiş bir insan vardı
karşımızda. Sevmiş, sevilmiş, güzel bir
kadın olarak sıcak bir yuvaya, akıllı ve
sağlıklı evlâtlara sahip olmuştu. Maddi
sıkıntı nedir bilmeden, kendinin ve
sevdiklerinin sağlığı ve güvenliği en iyi, en
üstün şekilde korunmuş, ayaklarının altına
dünyalıklar serilmişti. Göz önünde, hep
odak olarak, saygıya ve sevgiye mazhar

olmuştu. Onun bunları hak etmek için
hiçbir şey yapmadığı, zaten göstermelik
olan bir krallıkta yaptıklarının ne önemi
olacağı, hayatı zorluklarını çekmeden
tekâmül etmiş sayılamayacağı gibi
düşüncelerin, illâki zorlukları alkışlayıp
yüceltenlerin aklına gelmesi kuvvetle
muhtemeldir. 160. yaşını kutlarken ana
kraliçenin hayatında bir kere bile per-
delerini çekmediğini yazmıştı gazeteler.
Mahrumiyet bölgesinde bir köyde yaşayan
bir kadının, megakentteki bir kadına,
hayatında hiç hamur açmadığı, mantı
yapmadığı için şaşırması gibi idi bu
haber. Oysa Elizabeth'in, kral karısı,
kraliçe ve bir kraliçenin annesi olarak
yaşamayı takdir-i ilâhiydi, bu kaderinde,
yazısında vardı. O bildiğimiz kadarıyla
işin suyunu çıkarmadan, leke sürmeden,
gölge düşürmeden yaşamıştı hayatını. İşte
böyle yaşamlar da olurdu, ezalı, cefalı
olanlar da. Esas mesele benlikle uğraş-
maksa, o uğraş her ortamda yapılabilirdi.
Birini diğerinden üstün tutmak kimsenin
hakkı olmalıydı. Varoluş nedenine uy-
gun, yerini doldurarak yaşamaktı önemli
olan. Görünüşte bile olsa, rahat, mutlu bir
yaşamı, uzun, şerefli bir ömrü ve huzurlu
bir ölümü oldu onun. Cenazesi büyük bir
ihtişamla kaldırılmış, törende krallar,
kraliçeler, çeşitli devletlerin üst düzey
erkânı hazır bulunmuştu.

Bütün dünyanın canlı izlediği o
törende insanın aklına Yunus Emre
geliyor ister istemez. Hani diyordu ya:

"Bir garip öldü diyeler,
Üç gündün sonra duyular"

Aslında hiç de garip değildi Acar. Sağlam, birbirine mantıkla bağlanmış, çelişkisiz prensipleri olan, neye inanıyorsa öyle yaşayan biriydi. Ama onu tanıyanlarda uyandırdığı bir naiflik, bir merhamet duygusu vardı. Bunun sebebi, bir konu hakkında fikrini söyledikten sonra gereksiz tartışmalara girmekten kaçınması, önüne bakıp susması, gülümsemesi, kendinden önce başkalarının isteklerini ve rahatını ön planda düşünmesi olduğu kadar, belli etmek istemese de onu iyi tanıyanlarca belli olan duygusallığıydı.

Acar hayatın yalın çıplaklığını, Yaratılan'ın azametli yönünü bütün benliğinde hissedirdi. O yüzden her zaman, her şeyde özdeki gerçeğe varmaya çalışır, detaylara dalmak istemezdi. Açığa vurmaktan çekindiği renkli kişiliği, bastırdığı duygusallığı, onu zaman zaman hayattan zevk alınacak noktalara doğru iteklese de, hemen suç işlemiş gibi toparlardı kendini. Ama bunu nefsine eziyet ederek Allah'ın rızasını kazanmak için, bir alışveriş gibi değil, O'nun yüceliği, azameti karşısında kendini çok küçük, O'nun rızası ve yolu dışında olduğunu düşündüğü her şeyi önemsiz gördüğünden yapardı. Çalışkandı, imanlıydı ve genç denecek yaştaydı, hastalığın tüy gibi hafif hale getirdiği bedeniyle aramızdan ayrıldığında. Hayatı bolluk ve rahatlık içinde geçmemişti ama o şükrederdi ve şerefle bitirdi günlerini.

Bizler ölümün bir değişim olduğuna,

ölümden sonra da yaşamın devam ettiğine, seven gönüllerin birbirine kopmaz bağlarla bağlı olduğuna, dolayısıyla hiç ayrılmayacaklarına inanırız. Acar, öbür tarafa geçiş ve oradaki yaşamla ilgili birçok araştırmalar, derlemeler yaptığından, zaten bunları ince ayrıntıları ile bilirdi. O yüzden buradan oraya geçerken hiç telâşlanmadı, her şeyi ayarlamaya, planlamaya çalıştı. Onun bu çabası, ana kraliçe Elizabethin seneler öncesinden kendi cenazesini en ince ayrıntılara kadar düşünüp planlaması gibi değildi elbette. O gittikten sonra geride kendi ile ilgili bir problemle meşgul olmayı gülünç bulurdu Acar; o, ailesini, çocuklarını kendi olmadan rahat edebilecekleri hale getirmeye çalıştı. Ama gene de o gidip biz geride kaldığımızdan, gittikten sonra okunmasını istediği mektubuyla sesleniyordu bize oradan: İleride tekrar buluşalım. Ben sizden biriyim, sizin parçanızım, beni unutmayın...

Şimdi bütün sıkıntı ve azaplarından kurtulmuş, orada kimlerlesin acaba? Bizden olup da, senden önce oraya gitmişleri, eğer henüz tekrar gelmemişlerse buraya, bulmuşsundur mutlaka ya da onlar seni bulmuştur. Baskıdan kurtulmuş zihninin, pek sevdiğin bilgi ortamlarında özgürce dolaşıyordur şimdi. Oralara görünce asıl sen bizi unutma, ama merak da etme. İşte biz böyle taşlı topraklı yollarda, ayağımıza diken bile batsa, yol bazen dik ve sarp da olsa, yürüyeceğiz bildiğin gibi. Eğer tekrar aramıza gelersen, nasıl bir işaret vereceksin de seni tanıyacağız, onu söyle bakalım.

TARİHTEKİ ÖRNEK İNSANLAR

Der:Nadide Kılıç

Hz. ÖMER

Hz. Ömer'in halifeliği süresince dirayetle ve adaletle yönettiği bilinir, yazılır. Onun yönetimi altında başka dinden ve ırktan insanlar da huzur ve mutluluk içinde yaşamışlardır. Çünkü Hz. Ömer, kendine yapılan her müracaatın aslını araştırıp, en adil ve etkili biçimde problemi halledermiş. Okuyacağınız anekdotlar Süleymaniye Kütüphanesi emekli müdürü Sayın Muammer Ülker'den alınmıştır.

Mescid-i Aksa Caminin genişletme çalışmaları sırasında kullanılan arsanın sahibi, evinden başka yerde yaşayamayacağı gerekçesi ile itiraz eder. Her yerde söylenir durur. Çevresindekiler de bu konuyu, ancak Ömer'in halledebileceğini söyleyip, ona gönderirler. Hz. Ömer o an bir ağaç altında uyuklamaktadır. Ev sahibi derdini anlatır ama onun sessiz görünüşünden ümitsizliğe kapılır. Kendi kendine "Benim derdime bu mu çare bulacak?" diye düşünür. Ömer oradaki bir kemik üstüne, o dönemde Kudüs'ün idaresinden de sorumlu olan Şam Valisi'ne verilme üzere şu yazıyı yazar: '

'Ben Nûş-i Revan'dan daha az adil değilim."(*) Yahudi olan arsa sahibi kemiği alıp Şam Valisi'ne gider. Vali yazıyı okur okumaz yüzü bembeyaz olur, sendeler. Sonra Mescid-i Aksa inşaatının durdurularak, yapılanların yıkılmasını, Yahudi'nin evinin yeniden inşaa edilmesini emreder. Yıkım işlemleri başlamışken

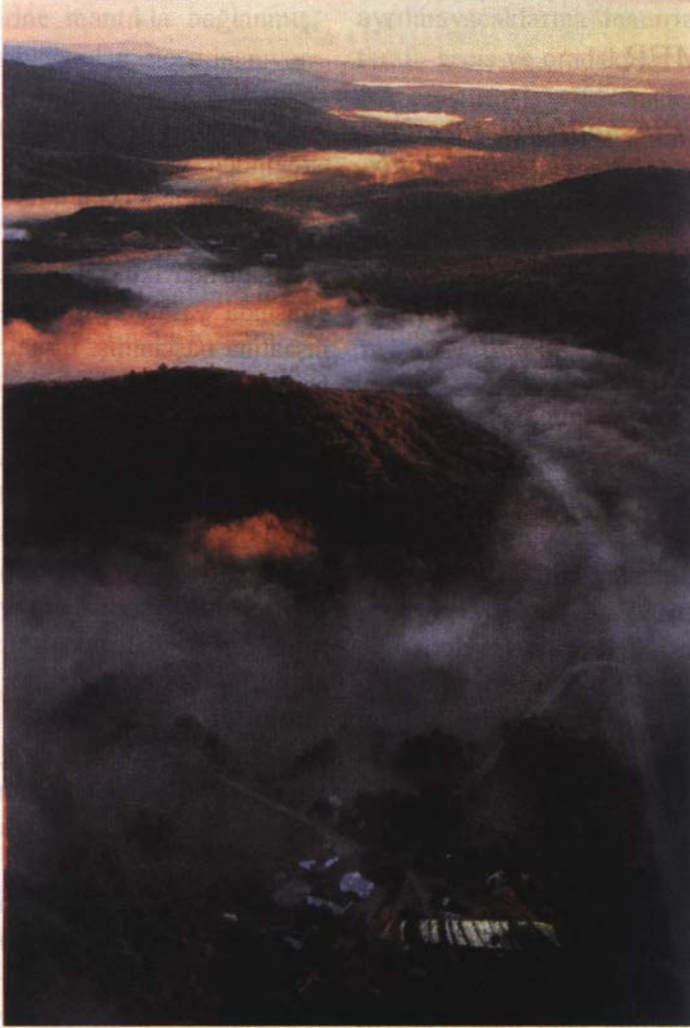
Yahudi bu durumdan etkilenerek, isteğinden vazgeçip İslâm dinini seçer cami inşaatı için evini hibe eder.

Benzer bir durum da Osmanlı İmparatorluğu'nda İkinci Bayezit'in padişahlığı sırasında yaşanmıştır. Bursa Ulu Camii inşaatına başlanmış. İnşaatın çevresindeki herkes başka yerlere nakledildikleri halde, kimsesiz, tek başına yaşayan yaşlı bir kadın evini terk etmekte direnmektedir. Kendisine vaad edilen her türlü imkânı ve varıllığı reddeder. Bu arada inşaat epey ilerlemiştir. Durum Padişah'a iletilir. Padişah'ın fermanı kadının evinin aynen muhafaza edilerek cami inşaatının sürdürülmesi tarzındadır. Nitekim yaşlı kadın ölünceye kadar cami içinde, Padişah'tan gelen işe ile geçinerek rahat yaşamıştır. Öldüğü zaman da cenazesi Saray tarafından kaldırılır. Bursa Ulu Cami'yi gezenler mutlaka görmüşlerdir. Tam ortasında şadırvan vardır. Şadırvan yaşlı kadının ölümünden sonra evin üstüne inşaa edilmiştir.

Tanrı'nın adaletini yeryüzüne indiren iki ulu zatın dün de kalan liyâkatının, bugün körkadı doğruculuğu yapıp, dini insanlara dar eden dinidarlara verecekleri daha nice hasletleri vardır.

(*) Nûş-i Revan, adaleti korumak uğruna ticaretin hile kattıkları için en sevdiği arkadaşı olan vezirini ve oğlunu asan bir İran Hükümdarıdır.

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz “İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuđu” adlı dizide Dr. Newton’un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton’un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

HAFIZA

Sujelerimin hipnoz altında iken ruh dünyasında neler gördüklerine dair analizime devam etmeden önce yeniden hatırlama bölümleri ve DNA üzerinde biraz daha bilgi vermek istiyorum. Anıların DNA üzerinde taşındığına inanan bazı insanlar vardır. Bunu da reenkarnasyona karşı bilimsel bir delil olarak sundukları için kendilerini rahatlatırlar. Elbet ki her insanın dini veya diğer çeşitli sebeplerden dolayı reenkarnasyona inanmama hakkı her zaman vardır. Ancak geçmiş yaşam anılarının aslında genetik olduğunu ve atalarımızdan DNA hücreleri vasıtasıyla devraldığımızı söyleyenler bana göre pek çok yönden yanılmaktadırlar.

Geçmiş yaşam travmasının bilinçsiz hatıraları uzunca zaman ölü kalmış bedenün fiziksel yönden hasara uğramış izlerini yeni bedene taşıma özelliğine sahiptir ama bu DNA'nın bir sonucu değildir. Bu moleküler kodlar çok yenidir ve şimdiki bedenimiz ile birlikte gelmiştir. Ruhdan gelen davranışlar ve inançlar ise biyolojik zekâyı etkiler. Enerji izlerini ve anı modellerini geçmiş yaşamdan taşıyan ve DNA'yı etkileyen ebedi zekâmıza inanan araştırmacılar vardır. Gerçekte, yüzlerce yıl evvelinden şimdiki bedenimize getirdiğimiz sayısız düşünce elemanları vardır. Bu be-

denimizin olmadığı ruh dünyasındaki tecrübelerimiz için de geçerlidir.

Geçmiş yaşamlar ile ilgili biriktirdiğimiz örnekler geçmiş yaşamdaki DNA hafızasına karşı geliştirdiğimiz argümanı desteklemektedir. Geçmiş yaşamlarımızdaki bedenlerimiz genetik olarak şimdiki bedenlerimiz ile hiçbir şekilde bağlantılı değildir. Örneğin ben ruh grubumla birlikte Smith ailesinin bir üyesi olmuş olabilirim ama gelecek hayatımızda hep birlikte Jones ailesinin üyeleri olabiliriz. Ortalama bir suje geçmiş hayatını bir Kafkasyalı, Doğulu veya bir Afrikalı olarak aralarında hiçbir genetik olmaksızın yaşamış olabilir. Dahası nasıl oluyor da diğer dünyalardaki, diğer türlerdeki anılarımız sadece Dünya üzerinde yaratılmış olan DNA hücrelerinden gelebilmektedir? Cevap basittir: Genetik hafıza denilen şey aslında ruh hafızasıdır ve bilinçsiz zekâdan çıkmaktadır.

Ben Hafızayı 3 grupta topluyorum:

1. Bilinçli Hafıza: Bu, biyolojik bedenimizde beyin tarafından tutulan bilgiler ile ilgilidir. Kendini fiziki gezegenimize adapte olabilen, algılama kapasitesi yüksek bilinçli benliğimizle ifade eder Bilinçli hafızamız, duyuusal tecrübelerden, bizim biyolojik ve ilkel içgüdüsel uyarılarımızdan ve duygusal deneyimlerimizden etkilenir. Aldıklarını 5 duyu vasıtası ile değer-

lendirdiği için savunma mekanizmaları devreye girer. Bu nedenle hatalı olabilir.

2.Ölümsüz Hafıza: Buradaki hatıralar bilinçaltından gelir. Bilinçaltı düşünceleri bilinçli kontrole tabi olmayan kalp hızı ve hormonal fonksiyonlar gibi beden fonksiyonları ile ilgilidir. Mamafih bazen de bilinçli hafızanın seçici deposu gibi vazife de görebilir. Ölümsüz hafıza bu hayattaki ve diğer fiziki hayatlarımızdaki kökenlerimizi taşır.

3.Kutsal, İlâhi Hafıza: Bu, ruhun içinde barındığı süper hafızadır. İlhamlar, imgelemeler buradan alır gücünü. Ölümsüz olan ruhumuz ise bizim dışımızdaki kavramsal düşünce enerjisinden yaratılmıştır. İlhamlar her ne kadar ölümsüz hafızadan kaynaklanıyor olsa da ilâhi hafızayı şekillendiren bir yüksek zekâ vardır.

TOPLULUK MERKEZLERİ

İnceleyeceğimiz diğer vaka görsel ilişkilendirme sujelerinin evlerine tekrar dönüşlerini nasıl tarif ettikleri ile ilgilidir. Olağan olmayan eski Yunan'ın tanımlarını içermektedir. Görsel imgelemeler Dünya ile kıyaslandığında oldukça fütürist ve gerçeküstüdür. Bu imgelemeleri yapanlar oradaki imajları anlatabilmek için kelimelerin yeterli olmadığını söylüyorlar. Hastalarımın, diğer ruhlarla irtibat kurdukları ruh alemine açılan kapıdan içeri girdikten

sonra daha neşelendiklerini gözlemliyorum.

Olay 27'de ruhsal ismi Ariani olan bir sujem bir önceki geçmiş yaşamından hemen sonraki dönemindeki deneyimleri bir Yunan tapınağı ile ilişkilendirecek. Bu, belki de Eski Yunan'ın karanlık dünyaya yüksek medeniyet ışığını getirdiği döneme enkarne olmuş pek çok sujem olduğu için pek şaşırtıcı olmasa gerek. Çünkü Eski Yunan sanat, felsefe ve hükümet idaresinde ardından gelenlere epey miras bırakmıştı. İşte o altın dönemin bir parçasını teşkil eden bu sujeler o dönemde aynı ruhsal zekâ grubu içindeydiler. Ariani son hayatını ikinci yüz yıl esnasında Eski Yunan'da geçirmişti.

OLAY 27

Dr.N: Bağlı olduğunuz ruhsal merkeze doğru yaklaştığınızda ne görüyorsunuz?

S: Parlak beyaz mermer kolonları olan muhteşem bir Yunan tapınağı.

Dr.N: Bu imajı kendiniz mi yaratıyorsunuz yoksa başka birisi sizin yerinize bunu kafanızın içine mi yerleştiriyor?

S: Tapınak gerçekten tam önümde duruyor! Aynen onu hatırladığım gibi... fakat... birisi bana yardım ediyor da olabilir... rehberim... emin değilim.

Dr.N: Tapınak size tanıdık geliyor mu?

S: (Gülümseyerek) Ben onu çok iyi biliyorum. Bu tapınak Dünya üzerinde uzun zaman bilmemem gereken bir dizi anlamlı yaşamın bitişini simgeliyor benim için.

Dr.N: Bu neden böyle? Sizin için bu kadar önemli olmasını ne sağlıyor?

S: Bu Athena yani akıl tanrıçası için yapılmış bir tapınak. Ben diğer üçü ile birlikte tapınaktaki dinsel törenleri yürütüyordum. Görevimiz bilginin ateşinin hep yanmasını sağlamaktı. Ateş daima tapınağın merkezinde bulunan ve etrafına asitle yazı yazılmış olan düz, yumuşak bir kayanın ortasında yakılırdı.

Dr.N: Bu yazının anlamı neydi?

S: (duraklayarak) Ah.... esasen.... her şeyin üstünde gerçeği aramakla ilgili bir yazıydı. Ve doğruyu aramanın yolu bizi yaşamda çepeçevre saran uyumu ve güzelliği bulmaktan geçiyordu.

Dr.N: Peki sadece yaptığınız bu muydu? Yani ateşin sönmemesini sağlamak gibi.

S: (hafifçe sinirlenerek) Hayır, burası bir kadının katilimda bulunabileceği bir

öğrenme yeriydi de ondan. Ateş, kalplerimizdeki gerçeği bilmenin gizli ateşini sembolize ediyordu. Biz tek bir Yaratacının kutsallığına inanıyorduk.

Dr.N: Yani siz ve diğer kadınların tek bir Yaratacıya inandığınızı mı söylemek istiyorsunuz?

S: (gülümseyerek) Evet, bizim gibiler tapınağın dışına da taştilar. Biz entelektüel bir kast olmaktan ziyade otoriteler tarafından kalpleri saf kişiler olarak görülüyorduk. Pek çoğu bizim neyle ilgili olduğumuzu anlayamadılar bile. Onlar Athena'yı tek bir ışııkta görüyor iken biz onu başka bir yönüyle görüyorduk. Bize göre ateş, akıl ve gönülün birbirine karşı olmadığını aksine tamamladığını ifade ediyordu. Ve tapınak akılı bütün batıl inançların üzerine çıkarıyordu. Biz ayrıca kadın ve erkeğin birbirine eşit olduğuna inanıyorduk.

Dr.N: Bu tarz bir radikal düşünme tarzı, sizi mutlaka dinsel sistemle karşı karşıya bırakmıştır sanırım.

S: Evet, sonuç olarak böyle oldu. Toleransları bir yerde fire verdi ve biz kendi içimizde bile ihanete uğradık. Yaptıklarımız güvenil-

mez oldu. Cinsiyet ayrımcılığı yapan ve güç kaybediyor olan bir grup tarafından dağıtıldık.

Dr.N: Eski Yunan'daki bu bir dizi yaşamdan sonra tapınağınızı ruh dünyasında istediniz öyle mi?

S: Evet böyle de denilebilir. Arkadaşlarım ve bana göre ise, bu ve eski Yunan'daki önceki yaşamlarım aklın, bilgeliğin ve ruhsallığın üst boyutunu temsil ediyordu. Bu duygularımı yeniden bir kadın bedeninde açıkça ifade edebilmem için uzun bir süre beklemem gerekti.

Ariani'yi bir kez bu tapınağa soktum ve orada tavanı olmayan dev bir dikdörtgen galeri içinde yaklaşık bin adet ruhun bulunduğunu gördü. Bu ruhlar, sayıları üçten, yirmi beşe kadar olan ruhların oluşturduğu ana gruplar da denilen küçük ruh kümelerine ayrılmışlardı. Buradan geri dönerken ona rehberi yardım etti. Sujem daha sonra bu girişin geri dönen bir ruha nasıl gözüküğünü bana anlattı. Bu sahne büyük ruh gruplarını içeren ve sürekli tekrar edilen bir sahnedir. İnsanların daha üst bilinçlerinde bu ruh toplanmaları bir amfitiyatro, bir saray adliyesi veya bir okul oditoryumunda da olabilir, tıpkı bir tapınakta olduğu gibi..

Dr.N: Ariani, bağlı olduğunuz kümeye ilerlerken bu kalabalığın arasından yolunuzu bulmanız nasıl bir duygu bana anlatır mısınız?

S: (heyecanla) Yükseltici ve aynı zamanda da garip bir duygu. Rehberimin yol göstermesiyle, kümelerin arasında sağ sol yaparak ilerlemeye çalışıyoruz. Bunların bazıları bir halka şeklinde oturmuşlar ve diğerleri ise ya ayakta duruyorlar ya da konuşuyorlar. Önce yabancı olduğumuz için insanlar bize bakmıyorlar. Hemen yakınımda duran ruhlar nazik bir şekilde başlarını öne eğerek hoş geldin diyorlar. Ondan sonra tam orta yola geldiğimizde bizi görenler daha fazla tepki gösteriyorlar. İki yaşam önce aşığım olan bir adam ayağa kalkıyor, beni öpüyor ve nasıl olduğumu soruyor. Şimdi diğer kümelerdeki insanlar da gülümsemeye ve bana el sallamaya başlıyorlar. Diğer yaşamlarımdan çok az tanıdıklarım bile ellerini havaya kaldırarak beni selâmlıyorlar. Sonra kendi kümemin yanındaki grupta anne ve babamı görüyorum. Yaptıkları şeyi yarıda kesiyorlar ve beni kucaklamak için yanıma gelerek kulağıma ce-

sur olmam gerektiğini fısıldıyorlar. Son olarak, kendi grubumun olduğu yere ulaşıyorum ve herkes geri dönüşümü kutluyor.

Hastalarımın hemen hemen yarısı geri dönüşlerini müteakiben yukarıdakine benzer ruh gruplarını gördüklerini söylüyorlar. Diğer yarısı ise sadece kendi kümelerini gördüklerini ifade ediyorlar. Büyük veya küçük ruh grupları aynı ruh için bile değişik yaşamlarında farklılık gösterebilir. Hatta ruh grupları şehir dışındaki bir kırık alanda gezinen kişiler olarak bile gözükabilir.

Doğrudan sınıf sahnesine gittiklerini söyleyen sujelerimin zihinlerinde ise bir dizi çalışmanın yapıldığı koridorlardaki sınıflar önemli yer tutuyor. Sanki içgüdüsel olarak hangi sınıfa gireceklerini önceden biliyorlar. Bu durumda sınıfta aktivite yapan diğerleri işlerini yarıda keserek yeni geleni selâmlıyorlar.

Sadece çok küçük bir suje yüzdesi etrafta herhangi bir sahne olmaksızın ruhlarla havada buluştuklarını ifade ediyorlar. Ancak manzara veya fiziki yapıların eksikliği çok uzun sürmüyor.

SINIFLAR

Bir sınıf sahnesi dışında herhangi bir ruh grubunun toplantısı genel bir sosyalleşmeyi ve eğlenceyi ifade eder. Bu, ciddi tartışmalar ve konuşmalar anlamına gelmez. Aşağıda bir sınıf sahnesine yönelen sujelerimden birinin

yaptığı tipik bir tanımlamayı okuyacaksınız:

"Rehberim beni yıldız şekilli bir yapıya doğru götürüyor ve ben buranın benim öğrenme yerim olduğunu biliyorum. Şimdi boş olan kubbeli bir merkezi var buranın. Birbirine zıt koridorlar var. Biz de bunlardan biri içinde ilerleyerek sınıflara doğru gidiyoruz. Bunlar öyle bir şekilde inşa edilmiş ki hiçbir sınıf birbirini görmüyor. Bu, ruhların birbirini sıkıması için tasarlanmış bir şey. Benim odam soldan üçüncüsü. Bir koridorda altıdan fazla oda yok. Her odada ortalama 8 ila 15 ruh çalışıyor. Bu size komik gelecek ama gördüklerim bunlar. Rehberimle koridordan geçerken, bazı ruhların sessizce tek başlarına çalıştıklarını, bazılarının ise iki ila beş kişilik gruplarda çalıştıklarını görüyorum. Bir odada bir hoca ders anlatırken diğerleri de onu izliyorlar. Kendi odama girdiğimde herkes yaptığı işi yarıda kesiyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyorlar. Bazıları el sallıyor ve bazıları sanki benim geleceğimi daha önceden biliyormuşçasına neşeleniyorlar. Kapıya en yakın olan kişi oturacağım yeri bana gösteriyor ve ben katılacağım derse hazırlık yapmaya başlıyorum. Buraya kadar harcadığım bütün zaman sanki köşebaşındaki dükkândan bir kutu süt satın alacak kadar kısa bir zaman gibi gözüküyor bana."

(Devam edecek)

Bilmek ya da Bilmemek

Zehra İskender

İnsanlar, altı yaşından itibaren başlayarak yasaların, toplumun ve anatasının güdülemeleri altında bilgi edinmek için koşullandırılır. Eğitim ve öğretimleri süresince matematik, tarih, coğrafya, biyoloji gibi bilim dalları hakkında bilgi sahibi olmak için yıllarca didinir dururlar, Erginlikten yetişkinliğe geçişlerinde toplumsal zorunluluklarının getirdiği

yaşam mücadelesinde kendilerine kolaylık sağlayacak bir mesleği bilmek için uğraş verirler. Bütün bu uğraşlar sonunda kişi istediği konuma gelir. İyi bir mühendis, doktor ve ekonomist, üniversitede kitlelere hitab eden bir öğretim görevlisi de olabilir.

Bu gerçekten kadın olsun erkek olsun yaşamında yapması ve öğrenmesi

tamamlanarak başarılması gereken bir süreçtir. Toplumsal rahatlığın bir koşuludur. Çünkü yaşamın sürdürülebilmesi için istenilen konfora ulaşmak, ekonomik bağımsızlığı elde etmek için meslek sahibi olmak gerekir.

Ancak öğrenme ve bilme serüvenimiz bitmez, bitmemeli. Çünkü insanın gelişmesi için bu iki eylem şarttır. Ama öğrenmenin ve bilmenin yeri sadece okul olmayıp yaşamımızın tümüdür. Çevremizdeki her şeyin, herkesin tümünü kapsar.

Biz farketsek de etmesek de olayların içinde yoğrulur, üzüldür, sevinir, tecrübe eder bilgi çıkartırız. Bu bilgiyi kullandıkça yaşamımız daha da kolaylaşır ve çevremizle etkinliğimiz artar.

Eğer tecrübe çıkaramazsak olayların içinde debelenerek devamlı aynı çember etrafında döner dururuz. Mutsuzluk yakamızı bırakmaz. Oysa çevremizde birçok insan mutlu ve huzurludur.

Biz onlara imrenirken mutsuzluklarımızın nedenini düşünemez, kendimizdeki eksiklikleri göremeyebiliriz. Kişinin kendini bilebilmesi için doğru düşünebilmesi ve olayların sebep sonuçlarını görebilmesi gerekir.

Eğer her günün muhasebesini yapamaz, günün içindeki olağandışı geçen olayları ve kişileri irdeleyemezsek, alışkanlıklarımızın esiri olabiliriz. Yanlış edinilmiş alışkanlıklarımızı yakalamak için tarafsız, sanki başka bir arkadaşımızı eleştiriyormuş gibi diğerkâmca bir yaklaşımla kendimize bakabilmeliyiz.

Kimi insan başına gelen zorlukların ve husumetlerin nedenini kendisinden ziyade başka insanlarda arar. Bahanelerini aklileştirir. Hatta bu bahanelere mantıklı sonuçlar ekler. kendi kendinin yalanını sıvazlar. “Haklıyım canım!” telkinlerinin içine kendini hapseder ama bir türlü huzurlu ve mutlu olamaz. Arada bir iç sesi ona yanlış düşündüğünü söylese de doğru düşünmeyi ve kendini bilmeyi beceremez, buna cesaret edemez. Ta ki büyük bir zarar görünceye kadar yaşamını değiştirecek doğru kararı olamaz!

Bazen kendisinin başka bir insana verdiği büyük acı ve ziyanın vicdan azabı da ayıkmasını sağlayabilir:

Neslihan 47 yaşında herkes tarafından doğru ve dürüstlüğü ile tanınan biridir, açık sözlüdür. İnsanlara “zarar veriririm” düşüncesiyle şakalaşmayı bile en aza indirmiştir...

Çünkü henüz ilkökul 2. sınıfta iken kendi yaptığı bir kabaliati sıra arkadaşının üstüne atmıştı. Sınıf öğretmenine söyleyerek kendini temize çıkarmıştı. Öğretmen çok sinirlendiği için suçsuz olan ama yaramazlıkları ayyuka çıkmış öğrencinin kafasını tahtaya vurarak dövmüştü.

Neslihan yalanının öğretmenini bu kadar sinirlendireceğini, arkadaşını döveceğini düşünmemişti. Dövülen çocuğun tahtaya vuran kemik sesi ve acısını sanki kendisi yaşamış gibi üzüldü.

O gün bugündür yalan söylemiyor...

Gerçek isim yerine takma isim kullanılmıştır. Gerçek yaşamdan bir kesittir.

Yalancılığın Psikolojisi

Derleyen: Nihal Gürsoy

Yalanın dili oldukça ağdalı ve karmaşıktır.

Yalan, bazen bilinçli, bazen bilinçsiz çeşitli şekillerde ortaya çıkar.

Yalan söylemek kandırmak demektir. Fakat kandırmak,
yalan söylemek anlamına gelmeyebilir.

Bu yazıda yalanın çeşitli tariflerine göz atacağız.

Akla gelen yalan çeşitleri ve sözlü olmayan iletişim metodlarının
kandırmak amacıyla nasıl kullanıldığını inceleyeceğiz.

Ayrıca kendini kandırma problemini tarif etmek için,
kullanılan terminolojinin üzerinde duracağız.

Sırlar sayesinde insan, özel dünyası ile ilgili bilgileri gizli tutabilirken, bir grup tarafından paylaşılan sırlar sevgi bağlarını kuvvetlendirir. Bir birliğin, bir kuruluşun hattâ ailenin daha da güçlenmesini sağlar. (Vangelisti 1994) Örneğin; anne veya babalarının alkolik olduğunu herkesten saklayan bir aile, dışarıya her şey normalmiş havası verirken kendi içinde de birliktelik sağlar. Yakınlık ve

birliktelik, dürüst bir iletişim ve her türlü bilgiyi (sır değil) paylaşmakla sağlanır.

SÖZEL OLMAYAN YALANLAR

İletişim sözcükle de kısıtlı değildir. İnsanlar, duygularını göstererek ya da saklayarak, jest ve mimiklerini kullanarak iletişim kurabilirler. Nasıl karşımızdakileri kandırmak için sözcükler kullanabiliyorsak, sözel olmayan iletişimi de

aynı amaca yönelik olarak kullanabiliriz. Yalan söylemede beceri kazanmış olanlar, jest ve mimiklerini kontrol altında tutmada oldukça başarılıdırlar. B.M.De Paulo (1988) sözel olmayan iletişim yoluyla insanları kandırmanın oldukça artan bir hızla yaygınlaştığını belirtir. C.R.Snyder ve Higgins (1988) tarafından bu şöyle örneklendirilmiştir. Attığı her top, diğer takım tarafından karşılanan beyzbol oyuncusu, antrenör tarafından oyun dışına alınır. Oyuncu sahayı terk ederken top attığı kolunu ovmaktadır. Burada verilen sözel olmayan mesaj "Ben kötü top atıcı değilim. Sadece bugün kolum fazla ağrıyor"dur. Fiziksel bir ağrı çekiyormuş gibi göstermek, karşımızdaki kişileri kandırmak için sözel olmayan iletişimin kullanılmasına bir örnektir.

Sözel olmayan iletişimi dört teknik ile açıklayabiliriz: Azımsama, yüceltme, tarafsız kalma ve yerine kullanma.

Azımsama: İnsanın çok güçlü ve yaşanan bir duygusallığı sanki önemsizmiş gibi gösterme eğilimidir. Örneğin; bir cerrahın, ameliyat sonrası gittikçe kötüye giden hastası nedeniyle, oldukça düşünceli ve kaygılı olmasına rağmen, bulunduğu ortama kendisini soğukkanlı ve sakin göstermeye çalışması gibi

Yüceltme: Karşısındaki kişiyi etkilemek için, duygularımızı en aşırı haliyle yansıtmaktır. Saarni (1982), bu kandırma tekniğinin, gelişime açık bir sözel olmayan iletişim türü olduğunu belirtir. Çocuklar, düşükleri zaman daha fazla

ilgi toplamak için bağıra bağıra ağlarlar. Odak noktası olmayı hedefleyen insanların, ilgi toplamak için bu yola başvurdukları gözlenmiştir

Tarafsız Kalma: Hiç renk vermeyen bir yüz ifadesiyle (poker oyuncularını gibi) olaylara tepkisiz kalma bu tekniğe girer. Çoğu psikanalizciler ve psikologlar hastalara önyargısız yaklaştıklarını göstermek için, böyle bir ifade takınırlar. Ekman ve Freisen (1974), tarafsız bir yüz ifadesi takınmanın zor olduğunu, insanların doğaları gereği duygularını belli etmeye eğilimli olduklarını ifade ederler.

Yerine Kullanma: İnsanların duygularını saklamak için kullandıkları diğer bir tekniktir. Negatif bir duygu taşınmasına rağmen, hoşnutmuş gibi bir yüz ifadesi takınmaktır. Sıkıntı, kaygı ve hattâ üzüntü yerine gülümseme ifadesinin kullanımı oldukça yaygındır. (Ekman 1988) Bir işçi, hak etmediğini bildiği halde patronunun eleştirilerini gülümseyerek dinlemek zorunda kalabilir. Sözel olmayan iletişim öyle önemlidir ki, yalan üzerine yapılan hiçbir çalışma bu iletişim kanalını dikkate almaksızın geçerli sonuçları veremez.

KİŞİNİN KENDİNİ

KANDIRMASI: KİŞİNİN

KENDİSİNE YALAN SÖYLEMESİ

İlk bakışta insanın kendini kandırması gibi bir terim oldukça tuhaf görünebilir. Halbuki kendini kandırmak, dilimize oldukça yerleşmiş bir kavramdır.

("Lütfen, kendini kandırma" "Buna hakikaten inanıyor musun?") gibi. Deneysel psikologlar ve psikanalizciler bu konu üzerinde yıllardır çalışmaktadır. Şu anda Washington Üniversitesi'nde psikolog olarak çalışan Dr. Anthony Greenwald (1980), insan beyninin toptan benlik geliştirdiğini belirtmiştir. Greenwald'ın görüşüne göre, bilgi akışı beyin tarafından kontrol altında tutulmaktadır. Bununla Greenwald, insanların benmerkezci bir bilişsel eğilim gösterdiklerini vurgular. İnsan, özünü bilginin merkezi olarak düşünür. Böylece, çoğunlukla iyi şeylerden kendine paye çıkarırken, kötü şeylerden uzak durur. Bu yüzden olsa gerek, yeni ve değişik bilgilere karşı hep direnir. Buna bilişsel tutkunluk da de-nebilir.

SAVUNMA MEKANİZMALARI

Kaygıyı azaltmak ya da kaygıdan uzak durmak için kişilerin yaptıkları bazı tipik davranışları ilk olarak Anna Freud savunma mekanizmaları olarak betimlemiştir.(1936-1966). Aşağıdaki, örneklerle tek tek betimlenecek olan savunma mekanizmaları çok yaygın olduklarından teorik bilgi gerektirmezler. Tanımlar genel olarak Vaillant ve meslektaşlarının sınıflandırmalarına dayanmaktadır(1971). Herhangi bir davranış ya da ruhsal oluşum bu mekanizmalardan biriyle açıklanabilir. Genellikle grup olarak kullanılırlar. Örneğin, mantığa bürünme, ayırma-laştırma, ussallaştırma ve karşıt tepki geliştirme ile yakından ilgilidir.

İnkâr Etme: Gerçeğin ve doğrunun reddedilmesidir. Hastalık belirtilerini bir türlü kabul etmek istemeyen insanlar buna örnektir ya da genç bir yetişkinin, yaşamını zora koşacak bir davranışın riskli olabileceğini kabul etmeyip hayatta neyin iyi, neyin kötü olduğunun yaşanmadan bilinemeyeceğini söylemesi gibi.

Dış Etkenleri Suçlama: Dış dünyanın gerçekleriyle ilgili sanrılar geliştirmektir. İç dünyamızın ihtiyaçları gerçekleri alt üst eder. Sapkın cinsel davranışlarından suçluluk duyan bir adamın, bunu karısının kendisine sadık olmamasına bağlaması buna örnek olarak verilebilir.

Çarpıtma: Kişinin, iç dünyasının ihtiyaçlarını karşılamak için dış dünyanın gerçeğini kendine göre şekillendirmesidir. Çarpıtma, çoğu kez dini inançlara alet olmuştur. Oldukça dinine bağlı bir kadın, Tanrı'nın onu hastalıklara karşı koruyacağına inandığı için hiç ilaç almadan lenf bezi kanserini yenebileceğini zannedebilir.

Yansıtma: Kişinin kendi düşünce ve duygularını bir başkasına atfetmesi ya da yansıtmasıdır. Yansıtma günlük hayatta çok sık rastlanır. Kocasını sinirli olmakla suçlayan bir kadın esasında kendi sinirlidir; ama duygularını adlandırmadığı için yansıtma yapmıştır.

Davranışa Vurma: Kaygı ya da içten gelen dürtüler sonucu ortaya çıkar. Anti-

sosyal kişiler rol yapmaya daha yatkındırlar. Saldırgan ya da depresif birinin uyuşturucu bağımlısı olması ya da kendine zarar vermesi, örneğin bileklerini kesmesi gibi.

Kuruntuya Kapılma: Kızgınlık veya nefreti kişinin sırasıyla önce başkalarına, sonra kendine ve en son olarak da fiziksel belirtilere yüklemesidir. (Vaillant 1971) En son çocuğu evlendikten sonra, hastalık kuruntusu geçiren orta yaşlı bir kadının klinik tedavisi görmesi buna örnek olarak verilebilir. Kadın kendini yalnız ve terk edilmiş hissetmektedir. Sadece çocukları değil aynı zamanda tüm zamanını işe adanmış olan kocası tarafından da terk edildiği hissine kapılmıştır. Belirtiler, bilinçaltında kendini kandırarak, kızgınlığı yadsıması ile açığa çıkar. Daha sonra kendilerini suçlu hissettirerek kocasına ve çocuklarına duygu sömürüsü yapar.

Pasif Saldırganlık: Kişinin saldırganlığı kendisine yöneltmesidir. Pasif saldırganlık sergileyen kişi, başkalarına kendilerini hissettirmek için kendisini incitebilir. Aşırı zeki olmasına rağmen, ailesinin sürekli başarısına odaklanmasından sıkılan bir gencin tüm sınavlardan kalması gibi. Başarılı olmak istemesine rağmen neden başamadığını anlayamayan genç, pasif saldırganlık ile ailesini bozuma uğratmış ve güçsüz kılmıştır.

Şizoid Fantezi: Dış dünyanın problemlerini inkâr etme ve kaçma politikasıdır. Genç yetişkin bir delikanlı, sınırsız maceraları yaşayan bir asker olduğunu hayal ettiği kendi fantezi dünyasını yaratmıştır. Eğer bu fantezileri gerçekmişcesine başkalarına anlatırsa, yanlış fantezisi gerçekleşmiş olur.

Bellek Çözülmesi: Katlanamaz duyguları bilinçdışına iterek hata ve kötü deneyimleri sınıflandırma mekanizmasıdır. Tecavüze uğrayan birinin, saldırganla ilgili hatırladıkları oldukça azdır. Saldırgan ile ilgili hatırladıkları ancak hipnoz ya da Sodyum Amytal deneyleri ile öğrenilebilir. Bellek çözülmesi, kişilik bozukluğu ya da kişilik bölünmesi gibi psikiyatrik hastalıklar ile yakından ilgilidir. Stanford Üniversitesi Psikiyatri profesörü David Spiegel, bellek çözülmesini araştırma konusu yapmıştır. Kötü bir tecrübe ve şok yaşayan insanlarda, bellek çözülmesinin sıklıkla ortaya çıktığını belirtmiştir.

Yer Değiştirme: Kişinin, korku ve aşırı kaygı duyduğu bir olayı, kontrol altına alabileceği başka bir olay ile değiştirmesidir. Akciğer kanserinden ölmek üzere olan bir kadının, solunum güçlüğü ile ilgili belirtileri tuvalete çıkamamasına bağlaması gibi.

(Devam edecek)

İŞIĞIN HAZİNESİ

“The Fireside Treasury of Light” kitabından

Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstadlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ’ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

ODUNU KES, SUYU TAŞI

New Age Journal Editörleri

ZİRVE DENEYİM

İnsanları spiritüel yollara iten deneyimler aniden gelir. Bu yoğun bir mutluluk, neşe veya birlik, sevgi deneyimidir ki geleneksel literatürde tanımı yapılan mistik vizyonlarla ortak yanları vardır.

Psikolog Abraham Maslow bu deneyimleri “Zirve Deneyimler” olarak tanımlıyor. Maslow, bizim Hümanist Psikoloji diye tabir ettiğimiz Psikoloji dalının da kurucusudur. Maslow, sağlıklı insanlar üzerinde nadir olan bir çalışmayı yaparken zirve deneyimlerin önemini keşfetti. “Bulabildiğim en düzgün, sağlıklı, türünün en iyisi olan insanları seçtim ve neye benzediklerini görmek için çalıştım” diye yazıyor The Journal of Hümanistic Psychology Dergisinde (1962).

Maslow bu insanların mistik tecrübeler, büyük huşu, yoğun mutluluk, vecd gibi salt mutluluk kelimesinin bile izah edemediği duygusal anlar yaşadıklarını itiraf ettiklerini söyledi. Maslow bu anların tüm şüpheleri, engelleri, gerginlikleri ve güçsüzlükleri geride bırakan saf, olumlu mutluluklar olduğunu ifade ederek bu noktada ayrımların, mesafenin, iç bilincin kaybolduğunu böylece bu kişilerin kendilerini dünyayla bir hissettiklerini vurguladı. Hatta bu kişilerden birinin kendini bir yetim gibi değil büyük bir ailenin üyesi gibi hissettiğini söylediğini ekledi.

Maslow’a göre bu zirve deneyimlerin dinle ilgisi yoktu. Çünkü bu özel anlar büyük sevgilerden, estetik deneyimlerden (müzik gibi), yaratıcılıktan, ilhamdan, büyük içgörülerden, bir annenin evlâdını sevmesinden, doğayla içiçe olmaktan tutun da pek çok özel anlarda kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Böylece Maslow bu zirve deneyimlerin kendisinin beklediğinden de öte sıkça yaşanan bir şey olduğunu keşfetti.

İLK ASİL GERÇEK

Bazı insanlar için spiritüel seyahat olumsuz bir tecrübe gibi görünebilir. Buda spiritüel araştırmasına, tüm insanların yaşlanmaya, hastalanmaya ve ölüme açık varlıklar olduğunu idrak ettiğinde başladı. Buda’nın vardığı ilk asil gerçek, acı çekmek veya tatminsizlik duygusuydu.

Bu gerçekle derin meditasyonda yüzyüze geldikten sonradır ki diğer üç asil gerçeğin peşine düştü: Acı çekmenin orijini, acının dinmesi ve acının dindirilmesine götüren yol.

Bu tarz bir giriş yolu insanlara rahatsız ve sıkıcı gelebilir. Her halükârda olumsuz bir giriş yolu bazı şeylerin eksikliğinden kaynaklanmaktadır ve ayrıca da Maslow’un bahsettiği olumlu zirve deneyimlerinin de tersini oluşturmaktadır. Ve tüm bunlar ise bizi spiritüel yolculuğumuza çıkmaya zorlayan bir giriş noktası oluşturur.

Spiritüel yola giriş, yerinizde duramamazlık gibi, içten içe sizi rahatsız

eden bir his veya duygu şeklinde de gelebilir. Her yöne döndüğünüz halde hiçbir yeri göremez halde olmanız gibi. Halbuki bu derin rahatsızlığın da bir kaynağı vardır ve bu yol sizi garip bir yere değil, yuvanıza götürür.

P.D. Ouspensky'nin bir kitabında Gurdjieff'in ağzından verdiği öğütlerde olduğu gibi: "Herkes için bir genel kural vardır. Bu sisteme ciddi şekilde yaklaşabilmek için insanların öncelikle kendi içlerinde hayal kırıklığına uğraması gerekmektedir...."

Bir Tibetli Hoca ise buna benzer şekilde "Hayal kırıklığı Dharma'nın yolunda kullanacağımız en iyi vasıta" demektedir.

SEBAT ETMEK

En akıllı ve dürüst spiritüel hocalar spiritüel yola girmiş insanların ilk heveslerinde yanılısma olabileceği hususunda uyarılarda bulunurlar. Bu merhalede tüm dünya, kişinin gözünde yeni bilgiler ışığında aydınlanmış, dünyanın tüm problemleri anlaşılmış ve belirli bir tecrübe ve inanç sistemi dahilinde bunlara çözümler bulunmuş gibi görünür.

Mamafih çok zaman geçmeden, yanılısma ve belirsizlik kendini göstermeye başlar. Bu ilk doğuşun zorlukları gibidir. Dünyada her şey bir hareket halindedir ve sebat eden başarı kazanır.

Burada yapılması gereken tek şey sebat etmek, etmek ve tekrar etmektir.

BİLİNMEYEN ADAM

Yatri

Yüzyılımızın bitişi tahminlerin ve kehanetlerin üzerinde olan bir şeye sahiptir. Hiçbir yüzyılda ruhsal bilgiler böylesine bol gelmemiştir. Yaşlanan karanlık dünyamızın sonunu ifade eden vizyonlarla da örülmüş olan bu bilgiler yeni çağın bilincini müjdeleyen minik bir ışık olmuştur.

Kollektif bilincimiz bu arketiplere fazlasıyla doymuş durumdadır ve hayranlık uyandırıcı popüler süperman imajının bu yüzyılımızın sonunda ortaya çıkması oldukça muhtemeldir. Tüm yüzyılların sonlarında garip fikirler, gezegenimizi silip süpürerek nam salmışlardır. Ancak önümüzdeki altın çağ yedinci milenyumumuzun bitişi için mükemmel bir malzeme oluşturacaktır.

Gurular, fizikçiler, medyumlar, ruhsal irtibat kuranların hepsi, seslerini, gelecek olan bu çağın gizemine eklemektedirler.

HER ÇAĞIN BİR GELECEĞİ VE RÜYASI VARDIR

Otuzlu yılların rüyaları şimdi bize totaliter ve kötü görünüyor. Faşistlerin yeni Romalıları, Sovyetlerin ise oldukça geniş bir alana yayılmış olan yoldaşlığı düşlemeleri gibi. Halbuki 1920'ler gibi oldukça erken bir zamanda Carl Gustav Jung sarışın bir devin Almanya'dan doğacağını söylemişti. Bu arketipin hastalarının pek çoğunun rüyasında yer aldığını keşfedince adeta şok geçirmişti.

Ve Nazi Aryan idealinin ortaya çıkması için bir onbeş yıl daha geçmesi gerekliydi. Tüm bu süper kahramanlar insani değerleri olmayan canavarlardı.

Hafızalarımızda bu trajediler hâlâ tazeliğini korurken yeni rüyanın ne derece gerçekçi olduğunu nasıl anlayabiliriz? Kollektif bilinçlerde yerini almış olan sihirli kahramanın kaderi de otuzlu yıllardaki canavarın kaderi gibi karanlık bir mezarda mı son bulacaktır?

Önemli olan, bu kahramanın kollektif bilinçte doğup doğmadığı ve gerçekleştirmesinin beklendiği değil, bizim onu nasıl bulacağımızdır.

Daha yolun başında bazı dezavantajlarımız bulunmaktadır. Bunun nedeni bu sihirli kahramanların bilinmeyen kişiler olmasıdır. Bunların nasıl birileri olduklarına ve neye benzediklerine dair elimizde hiçbir tanım bulunmamaktadır.

Sadece yeni insanın şafağı sökmekte ya da yeni çağın müjdesi gelmektedir diyebiliriz.

Pekçok çelişkili evrim teorisinin içinden bir tek gerçek çıkmaktadır ki bu da evrimsel bir sıçramanın ardından mutlaka organizmanın çevresi içinde bir kriz meydana geldiğidir. Bu genellikle organizmanın doğal yaşam çevresinde bir dengesizlik veya aşırıya kaçan bir unsur olduğunda ortaya çıkmaktadır.

İnsanoğlu hiçbir zaman bu kadar çok krizi bir arada yaşamadı. Nüfusun artması, ozon tabakasının yırtılması, iklimlerdeki büyük değişiklikler türümüzün yönünü tümüyle değiştirebilecek bir evrim bombasının pimini çekmeye yeterlidir. Şayet atomik fizik, iletişim, yapay zekâ, uzay teknolojisi, genetik mühendisliği, güneş enerjisi ve bilimde devrim niteliği taşıyan yeni kavramsal modeller gibi üzerine basıp geçtiğimiz teknolojik eşikleri buna ekleyebilirsek küçük güneş sistemimiz içinde şimdiye kadar yapılmamış en uçucu karışımı hazırlamış oluruz. Bu yüzyılın son yıllarında bütün kavşaklarda ortaya çıktığı gözlenen ve hızına ve gücüne bakıldığında büyük bir ivmeyle ilerleyen bu değişimin, bazı şeyleri çatırdatarak oluştuğunu da görebiliriz. Çok yakından incelediğimizde seçimimiz bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği değil, o olmadan önce kendimizi mahvedip mahvetmeyeceğimiz olmalıdır.

Bir dakika için gelecek on yılın kaosundan sağ salim çıktığımızı varsaydığımız takdirde bir sonraki senaryo ne olacaktır? Bunun vizyonunu kurmaya başlamadan önce geri planının oluşturulması gerekmektedir. İsterseniz şu anda durduğumuz kavşağa yeniden göz atalım. Ne dersiniz?

KİTAPLIK

Bit Palas, Elif Şafak, Metris Yayınevi, 384 sayfa

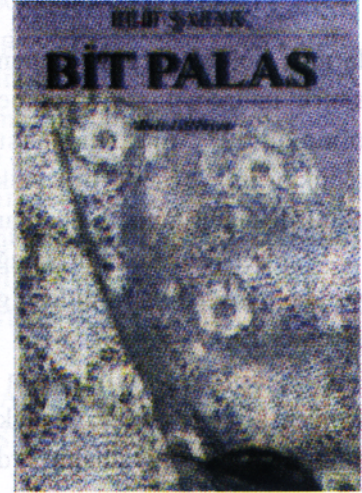
Rüçhan Fide

Bir orta sınıf semtinde, semt çöplüğüne yakın Bonbon Palas Sakinlerinin yaşamı hikâye edilmiş. Bir yandan çöp kokusu ve hamam böcekleri ile mücadele ederlerken bir araya gelen insanlar, diğer yandan kendi yaşamları söz konusu olduğunda, her biri kendi dairesinde ketum ve tek kişilik yaşamlarında gizliliğe önem veriyorlar. Her birinin acısı, sevinci gerçekle yalanın içiçe geçmesi gibi karma karışık bir hal içinde yürümektedir. Bu insanlar kendi hayatlarının bilinmemesi için gösterdikleri hassasiyet içinde huzurlu, mutlu ve gerçek bir yaşam şansını ellerinden kaçırmaktadırlar. Ve yaşamları yalanlar yumağı içinde heba olup gitmektedir.

Elif Şafak, kendine özgü üslubu ile gerçek bir dramın içinde debelenen hayatların panoramasını çizerken, olağanüstü bir atmosfere okuyucuyu çekiyor. Öyle ki, bütün ayrıntıları, kişilik tahlillerini, durumlarını ve ruh hallerini bir ruh bilimci titizliği ile yazıya döküyor.

Seçtiği mekân, çöplük gibi insanı iğrendirecek bir yer olsa da, Şafak'ın kaleminde bambaşka bir kimliğe bürünüyor. Pis kokular ve böceklerle mücadele, aykırı insanların birbirine destek vererek bir amaca (pisliği yoketmek) yönelmelerini zorunlu kılar. Kendi yapaylıkları içinde başka insanlarla bir sebep için bile olsa kaynaşırlar.

Öyle ki insan kitabı bitirdiğinde öğrenci gibi gözüken her şeyin öğrenliğini sorguluyor. Kötü diye şartlandığımız belki de iyidir. Zevkle okunacak bir edebi roman havasında.

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Karikatürcülerin çoğu, ünlü karikatürist Cemal Nadir Güler'in etkisinde kalır ve ona öykünür.

Günün birinde dostlarından biri sorar Cemal Nadir'e: "Yahu, ne diye sen Miki filmleri gibi canlı, hareketli, yürüyen resimler çizmiyorsun?"

Cemal Nadir bu soruya, anlamlı bir karşılık vererek şöyle der: "Etrafına bir baksana dostum. Bizim resimler zaten hayli hareketli, önüne gelen yürütüyor!"

Yürütme, yazı-çizi dünyasında genellikle etkilenme ya da esinlenme olarak isimlendirilir. Bazen söz konusu etkilenme, aynısının tıpkısı olarak etkileyenin etiketini taşır.

* * *

Ünlü kişiler arasında yaşanıp anlatılan, yazılmamış bu tür "nükteli öykücüklerle" anekdot denir. Şunun gibi:

Yahya Kemal Bey, bir yemek sofrasında, yeri geldiğinde, konuşulan konuya uygun düşen şiirler okur. Sofrada bulunanlar ünlü şairin şiirlerini kendi sesinden dinlemenin keyfini çıkarırlar.

Sofrada bulunan sosyete hanımlardan biri, "Vuslat" şiirini kastederek, ikide bir: "Sıra ne zaman vuslata gelecek" der durur.

Sonunda sabrı tükenen üstad, boynundaki peçeteyi çözer, yelek cebindeki köstekli saatin kapağını açıp hanıma göstererek "Saat daha dokuz bile değil hanımefendi, vuslat için erken değil mi?" der.

* * *

Neyzen Tevfik'e "aşk-ı vuslat"ı sorarlar. "Aşk bir iç salgı konusudur. Doğal yollardan vuslata varamazsa gözyaşı olup taşar" der.

Aşkın kendine özgü bir kimyası, büyüsü veya gizemi var ama, ne yazık ki kısa. O yüzden "Ey aşk, ne güzel ve ne kısasın!" diye yakınır Schiller.

Kısa olduğu için mi güzel, yoksa güzel olduğu için mi kısa bilinmez ama, her gönül bir kere olsun aşkı yaşamalı mutlaka. Batılı bir ozan evliliğin tatlısının önden sunulan uzun bir yemek olduğunu söyler.

*Evlilik aşkı öldürmez, ama ehli-
leştirir. Aşkın yakıp kavuran ateşi,
evlilikte yerini sevginin ılık ısısına
bırakır.*

* * *

Kimi zaman meslekler birbirinin içine girer. Bazen biri, bazen diğeri ağır basar.

Hayat kadını muayene olmak üzere bir doktora gider. Ve aralarında şu konuşmalar geçer:

-Biraz da madam, göğsünüzle kal-

binizi dinleyelim.

-Ben iyiyim de doktor bey, alnı-
nızdan nohut taneleri gibi ter akmaya
başladı. Sizi pek iyi görmüyorum.

-Bir şeyim yok. Ama madem ki
başladık bitirelim bari.

-Bitmesine bitiyor da doktor bey, iş
sizin tarifeden çıktı, bizim tarifeye
girmeye başladı!..

*İnsan duygularını işine karış-
tırmaya görsün. Kafalar da karışır
birbirine, tarifeler de...*

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık

Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.

Adı Soyadı :

Adresi :

Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000

Posta Kodu : İlçe:..... Şehir :

Tel : Fax :

Firma Adı :

Vergi Dairesi : Vergi Numarası :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD

Kart No / / / / / Son K. Tarihi / / / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'mi Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya faksalayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu